

Od **1. února** je spuštěné přihlašování k letošní Noci kostelů, srdečně zveme a povzbudíme k účasti.

Noc kostelů bude **23. května**.

Přihlášky na www.nockostelu.cz

Hlavním tématem je **NADĚJE**

Další náměty můžete čerpat z letošních výročí:

- Jubilejní svatý rok
- 23. 2. 1685 nar. Georg Friedrich Händel, německý hudební skladatel, 340. výročí narození
- 31. 3. 1685 nar. Johann Sebastian Bach, německý skladatel a varhaník, představitel vrcholného hudebního baroka, 340. výročí narození
- 2. 4. 2005 zemř. papež Jan Pavel II., 20. výročí úmrtí; 18. 5. 1920 nar. papež Jan Pavel II., 105. výročí narození
- 29. 6. 1900 nar. Antoine de Saint-Exupéry, francouzský spisovatel, 125. výročí narození
- 28. 7. 1750 zemř. Johann Sebastian Bach, německý hudební skladatel a varhaník, 275. výročí úmrtí
- 18. 8. 1750 nar. Antonio Salieri, italský skladatel, 275. výročí narození
- 25. 10. 1935 nar. Zdeněk Pololáník, hudební skladatel, dirigent, varhaník a pedagog (zemř. 12. 8. 2024 v Ostrovačích, okr. Brno-venkov), 90. výročí narození

OBSAH

Úvodník

První letošní Zdislava **3**

Reportáž

Zahájení Jubilejního roku **4**
Biskup za mřížemi **12**
Do roku 2025 se společnou modlitbou **16**

Napsali jste

Chlapi a modlitby otců **8**

Zprávy z diecéze

Oslavy kardinála Schönborna **18**
Události **20**
Requiem za oběti požáru v Mostě **24**
Ekumenická setkávání **25**

Rozhovor

Matouš Marek:
Rodiče mi dávají ohromnou svobodu **13**
Těžkosti s pornografií
nesmějí být v církvi tabu **28**

Katecheze

Jak připravovat vstupy do škol? **30**

Duchovní slovo

Biblická inspirace
pro letošní postní dobu **32**

Charita

Postní almužna **34**

Fotografie na titulní straně časopisu:

Začátek čtyřicetidenního postu.
Biskup Stanislav Přibyl udílel popelec
hned nadvakrát. Při ranní mši svaté
v katedrále sv. Štěpána a večer u Věch
svatých v Litoměřicích (na fotografii).
Snímek Jana Chadimová / Člověk a Víra

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
30. ročník • 1. číslo • 50 Kč

BISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ

Vážení a milí čtenáři Zdislavy!

Držíte v rukou první vydání diecézního časopisu v letošním roce. Vychází jen pár dní poté, co jsme vstoupili do postní doby. Ohlížíme se také za obdobím, které bylo na události bohaté.

Předně jsme v naší diecézi (stejně jako jinde po celém světě) zahájili Jubilejní rok 2025. Podle přání Svatého otce pozval biskup diecézy do katedrály 29. prosince. Byla to báječná slavnost. Pozvání totiž přijala (navzdory zimě a vánoční době) spousta lidí, kteří zaplnili katedrálu. Průvod z nádvoří rezidence, slavení mše svaté a nešpor v hlavním chrámu diecéze a zejména zpěv a společně pronášená chórová modlitba vytvořily atmosféru společenství

krácejícího Božího lidu. Bylo skvělé a povzbudivé slyšet, jak si to lidé pochvalovali při agapé pod katedrální věží. Kdo zaváhal a nedojel, snad se potěší alespoň v krátké (foto)reportáži.

S novým rokem biskup jmenoval diecézní pastorační radu. Je to skupina mužů a žen (ty tvoří polovinu) všemožných stavů a povolání, které si biskup vybral, aby mu pomáhali radou i nápady ve vedení diecéze – podobně jako kněžská rada nebo sbor konzultorů. Je to rozmanité společenství, které má přicházet s nápady, čerpat mistry stojaté vody a být biskupovi třeba i ne příliš příjemným korektivem. Jak sám řekl, počítá s tím a stojí o to. O kousek dál si můžete přečíst něco málo o aktivitách „chlapičů“, kteří pečují o svou duchovní i lidskou formaci – o takových potřebách a iniciativách byla totiž řeč právě na prvním setkání zmíněné pastorační rady.

V reportážích vás zavedeme na místa, kam byste se asi těžko dostali. Například do věznice v Liberci, kde dělá v tichosti neuvěřitelnou práci náš generální vikář Radek Jurnečka. Je to v celé republice jedinečný a velmi úspěšný projekt návratu vězňů do společnosti.

Také jsme vyjeli do Vídně s biskupem na oslavu osmdesátin našeho rodáka, tamního arcibiskupa Christopa Schönborna. Přibližujeme i pouť, kterou do jeho rodiště uspořádala farnost Bohušovice nad Ohří.

V tomto vydání Zdislavy nabízíme dva rozhovory. Představuje se jeden z našich bohoslovců – ten mladší, letošní prvák, Matouš Marek. Připojili jsme pozvání od biskupa pro další mladé muže ke kněžské formaci. Druhý rozhovor je o tématu ožehavém a poměrně bolestném: pornografii. Jak ukazují statistiky, devastuje životy překvapivěho množství lidí. Asi není řešení se pohoršovat, spíš o tom mluvíme, abychom s tím také uměli něco dělat. Spolu s letáky, které zamířily na začátku roku do farností, to berte jako závavek.

Nechci vyjmenovávat všechno, co je na následujících stránkách. Snad se dočtete, co právě vás zajímá. Budu rád za zpětnou vazbu, připomínky, náměty i texty a fotografie ze života vašich společenství. Posílat je můžete na zdislava@dlm.cz.

Jak už jsme slíbili, letos vyjde Zdislava celkem šestkrát. Dvě vydání máte ještě předplacená z předchozího roku, kdy Zdislava vyšla z personálních důvodů pouze dvakrát.

Zároveň s tímto prvním číslem dostáváte fakturu, kterou připravila správkyně předplatitelského kmene Jaroslava Řeháková z ekonomického odboru biskupství. Prosíme zdvořile o její úhradu.

Jiří Nývlt,
redaktor Zdislavy

Jubilejní rok

na prahu Vánoc
a Svatého roku 2025

Na společné zahájení Jubilejního roku 2025 pozval biskup Stanislav Přibyl obyvatele své diecéze do katedrály sv. Štěpána na 29. prosince v 16 hodin.

A ti jeho pozvání přijali. Zcela zaplnili nejprve nádvoří biskupské rezidence, kde slavnost začala. Po přečtení evangelního úryvku a papežské buly se odtud za zpěvu litaní vydali průvodem do katedrály sv. Štěpána. V čele nesli ministranti barokní zlatý procesní kříž ze 17. století. Ten bude vystaven v katedrále k uctění po celý rok.

„Jubilea se vztahují vždy k tajemství Kristova vtělení. Navzdory všem nepřesnostem a nejistotám ve výpočtech kalendáře si připomínáme 2025 let od narození našeho Pána. Nejen v pohodě svých domovů, ale i ve společenství církve,“ zval biskup v pastýřském listu k této příležitosti. V pastýřském listu dále připomněl, že v Ježíši Kristu se Slovo stalo Tělem – což změnilo naprosto běh světa. „Změnil se letopočet, protože se stalo něco tak zásadního, že to zcela, vynulovalo tachometr dějin: v Ježíši Kristu, v malém Dítěti, se k nám jednou provždy sklonil Bůh a zůstal s námi,“ vyzdvihl biskup trvalost betlémské události. A doplnil, co konkrétně to znamená pro náš život. „Už neexistuje situace, která by postrádala naději. Říká se, že naděje umírá poslední, ale díky Kristově příchodu a tomu všemu, co pro nás udělal - narození, učení, utrpení, kříži, hrobu a slavnému zmrtvýchvstání - je tato křesťanská naděje nesmrtelná,“ připomněl.

V zaplněné katedrále následoval nejprve obřad obnovy křestních závazků a požehnání shromážděnému Božímu lidu, biskup zkrápěl věřící křestní vodou. Při mši svaté na svátek Svaté rodiny také mohli přítomní manželé obnovit svůj manželský slib.

Slavnost završily nešpory a pak i drobné občerstvení a společenství pod katedrální věží.

Plody jubilejního roku: odpustky

Papež František věnoval začínající Svatý rok naději - a každodenní život křesťanů má být znamením této naděje. Jedním ze způsobů,

kterými se křesťanská naděje posiluje, je odpouštění. „Církev nabízí na naše zašmodrchané životy především dva prostředky. Jedním z nich je svátost smíření a druhým jsou odpustky, které mají svůj zvláštní význam právě jako plody jubilejních roků,“ vyzdvihl biskup Přibyl.

Plnomocné odpustky lze během Jubilejního roku získat denně buď pro sebe nebo ve prospěch duší v očisti při zachování obecně platných pravidel. Mezi ně patří vyloučení náklonnosti ke hříchu, svátost smíření a modlitba na úmysl Svatého otce.

Na území litoměřické diecéze bude možné získat jubilejní plnomocné odpustky také na následujících místech: katedrála sv. Štěpána v Litoměřicích, Bazilika Panny Marie Bolestné v Bohosudově, bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí, Bazilika Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově, kostel Navštívení Panny Marie v Hejnicích, kostel Panny Marie Královny hor v Bozkově, kostel Navštívení Panny Marie a sv. Martina v Liběšicích u Žatce, kostel Navštívení Panny Marie v Horní Polici.

Snímky Jiří Macháně a Jana Chadimová / Člověk a Víra

Naděje znamená, že stojí za to žít

Naděje

Z promluvy biskupa na zahájení Svatého roku 2025, katedrála sv. Štěpána v Litoměřicích

Svaté roky, slavené od roku 1300 nejprve v intervalech 50 let a potom stále častěji, jsou inspirovány starozákonním sabatickým rokem, rokem odpočinku, nazývaným shmita. Slavily se každých sedm let a bylo nařízeno toho roku propouštět otroky na svobodu a nechat pole a vinice ležet ladem. Později Židé slavili a slaví dodnes sabatický či jubilejní rok, vyhlašovaný po sedmkrát sedmi lety, tedy každý 50. rok. Smysl byl stejný: odpustit dlužníkům dluhy a přijímat od Boha všechno jako dar. (srov. Lv 24,1-4; Ex 23,10n; Dt 15,12-15).

Milost nového začátku

A takový je i smysl každého Svatého roku. Je to rok, kdy si více než kdy jindy uvědomujeme, že jsme závislí na Bohu a jeho milosrdenství a dobrotě a že ona myšlenka sabatického roku, tedy propuštění otroka, odpustit dlužníkovi a žít z Boží dobroty zůstává stále platná. V novém letopočtu odvozeném od Kristova příchodu na svět se pak jubilejními roky stávají ty, které jsou výročí Kristova Vtělení, případně ukřižování a zmrtvýchvstání. A takový je i letošní rok.

Abychom mohli plně využívat jeho plodů, tedy milosti nového začátku a prohloubení našeho vztahu ke Kristu, musíme si nejprve přiznat, že potřebujeme Boží

milosrdenství. V pastorační praxi se často setkáváme s velmi zběžným pohledem člověka na sebe sama. Nemálo kajících při zpovědi vyznává, že nemá vlastně žádné hříchy, protože nikoho nezabili a nikoho neokradli. Ano, vražda a krádež – to jsou velké hříchy, jsou to dokonce zpravidla trestné činy. Ale s tímto konstatováním přece nemůže být člověk spokojený. Pokud nebudeme vědět poněkud přesněji, jak jsme na tom, pak v nás Boží milost může působit pouze omezeně, protože my s ní v podstatě nejsme schopni spolupracovat. Celý proces smíření s Bohem pak spočívá v přiznání, uznání a vyznání viny. A to je dlouhá cesta.

Ježíš je tu kvůli mně

Na rozdíl od různých technik osobního rozvoje zde nejde v první řadě o to, abychom poznali své silné a slabé stránky a začali s tím nějak pracovat, ale abychom poznávali, že jsme hříšní chybující lidé, a to v naprosto konkrétních věcech, a že je tu Bůh, který je sice spravedlivý, ale současně je milosrdný a milostivý, který nám může a chce odpustit. Je to Bůh milující, který tak miloval svět, že nám poslal svého jednorozeného Syna. A každý, kdo v něho věří, má život věčný. (Jan 3,16). Věřit v něho pak neznamená pouze věřit, že existuje, že tu byl, že tu na světě něco konal, ale že tu je kvůli mně, že já jsem příčinou toho všeho, co se stalo a děje v dějinách spásy tak, jak o tom zpívá středověká sekvence Dies irae: „Recordare, Iesu pie, quod sum causa tuae viae, ne me perdas illa die.“ (Pamatuj, dobrý Ježíši, že já jsem příčinou tvé cesty, v onen den mě neztrať.) Taková víra nám pomáhá, abychom žili v životodárném společenství s Bohem.

Tři důležité vztahy

Je dobře, že zahajujeme Svatý rok na svátek Svaté rodiny. To, co činí z lidských individuí plně člověka, jsou vztahy. Vztahy jsou nesmírně důležité. A to nejen jejich existence, tedy že já mám k lidem vztahy a oni je mají ke mně, ale důležitá je také kvalita vztahů. Ano, mají být co nejlepší, ale zde mám na mysli něco jiného. Jiný vztah je mezi manželi, jiné jsou vztahy mezi rodiči a dětmi, jiné jsou vztahy sousedské, jiné vztahy mezi kamarády a přáteli, jiné jsou vztahy ve společenství farnosti, diecéze, a tak bychom mohli pokračovat. Aby byla společnost soudržná, musí být tyto vztahy dobře uspořádány. Ježíš mluví o trojím vztahu: k Bohu, k bližnímu a k sobě samému. Zatímco vztah k Bohu má být naprosto exkluzivní (miluj Boha nade vše), pak vztah k bližnímu je poměřován vztahem k sobě samému, a naopak (srov. Mk 12,30-31). Zdá se to být jednoduché, ale jak je to těžké například v situacích, kdy je třeba odpouštět. Prosba v Modlitbě Páně „odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“ (Mt 6,12) rozhodně není jen do počtu.

Spojené nádoby manželské lásky

Vzácným vztahem, který byl Kristem povýšen na svátost, je vztah manželů. Je dobré si připomenout, že je to vztah lásky, úcty a věrnosti až do smrti jednoho z manželů. Lze pochopit složitosti současné doby, ale pokud takto žité manželství už není normou, ale pozitivní deviací, pak s námi něco není v pořádku. Navzdory konzumní kultuře, kdy to, co nefunguje nebo zlobí, už neopravujeme, ale vyhazujeme, nesmí toto platit o vztazích mezi lidmi a už vůbec ne o vztazích mezi manželi. Proto se dnes budeme za manžele modlit a oni budou obnovovat svůj manželský slib. Více než kde jinde zde platí přísloví: „Bez Božího požehnání marné lidské namáhání.“

Na intimní a velmi exkluzivní vztah manželů úzce navazuje vztah rodičů a dětí v rodině. Jsou to spojené nádoby. Pokud je v ohrožení manželství, je v riziku i rodina. Rodina je přitom přirozeným prostředím pro růst, vývoj a výchovu další generace. Jak zdravé budou rodiny, tak zdravá bude společnost. To, že v pravěku žili lidé možná jiným způsobem, třeba v tlupách, neznamená, že rodina nemá vysokou hodnotu a že ji nemáme dnes chránit a podporovat. Je to úkol každého z nás, rodičů a dětí, stejně jako politiků, společnosti stejně jako církve. Je to úkol i nás celibátníků, protože i když rodinu nemáme, z rodiny jsme vyšli a víme, o co bychom bez rodiny přišli.

Církev jako rodina

Protože jsme byli mocí křtu přijati za Boží děti (srov. Řím 8,16), patříme do této rodiny. Tou rodinou je církev. Stejně jako ve svaté rodině, i zde se děje a má být všechno pro Boha a s Bohem. Církev bez Boha by byla jen jakousi dobročinnou organizací, která dříve nebo později skončí na nějaký nedostatek nebo nepotřebnost. Církev zároveň musí žít tak, aby její jednotliví členové žili s Bohem a byli k němu vedeni. Je domovem milosti, prostředím pro růst svatosti, skutečnou rodinou, kde jsou vztahy posvátné, protože základním vztahem, který drží vše pohromadě, je Bůh a jeho dobrota k lidem. Kristus je hlavou církve.

Toto všechno, co jsem právě o církvi řekl, si uvědomujeme ještě více během Svatých roků. Uvědomujeme si svatost Boží, jeho ochotu nás osvobodit a oddlužit, jeho vůli dát nám novou šanci. Z jeho strany je to skutečně účinná pomoc. Proto žít v církvi není jen činnost či práce, ale je to vždy slavení. Ženich je s námi, jsme stále na svatbě. Chce, abychom měli na sobě svatební roucho milosti, ale současně je milosrdný a má nás rád takové, jací jsme (srov. Mt 22,1-14). To zavazuje. Proto s vděčností zahajme tento Svatý rok a modleme se, aby nás, zahrnuté Boží milostí a dobrodiním, On sám proměňoval a proměnil.

A jaká má být ta proměna? Nejde zdaleka jen o nás. Máme být světlem, abychom svítili, máme být solí, abychom dávali chuť (Mt 5,13-16). Máme být svědky naděje, abychom se stali znamením naděje, a to pro všechny lidi. Naděje, tedy přesvědčení, že Bůh má všechno pevně v rukou, že má poslední slovo, že stojí za to žít.

† Stanislav Příbyl, biskup litoměřický
(drobné krácení a meziřádky redakce)

Nová diecézní pastorační rada

Litoměřická diecéze má nově jmenovanou pastorační radu. Šestnáct nových členů do ní jmenoval biskup Stanislav Příbyl s účinností od 1. ledna. Její první setkání se uskutečnilo v polovině prvního měsíce roku.

Jedná se o poradní orgán biskupa podle kodexu kanonického práva. Stanislav Příbyl vysvětlil, jak vybíral její členy. Jak zdůraznil, klíčem mu byl synodální princip, její členové se mají doplňovat územně, zastupovat různé stavy, důležité je výrazné zastoupení žen (tvoří polovinu rady), různých spiritualit, povolání a odbornosti.

Úkolem této pastorační rady je podle biskupa „být konstruktivní a dělnou avantgardou“. Jak uvedl, její členové mají být průzkumníci, kteří hledají nové cesty v litoměřické diecézi. „Praxe ukáže, kudy jít a co se podaří uvést do života. Zná vás. Jste v dobrém slova smyslu, vši v kožichu“ a já nechci, aby tu seděli kývači,“ obrátil se na členy v úvodu biskup.

Avantgardní přístup podle jeho slov spočívá i v pomoci změnit nastavení duchovní správy. „Územní členění na farnosti v současné podobě přestává dávat smysl. Máme jen 105 kněží včetně řeholníků. Kněze už nebude možné přeskupit do pavučiny duchovní správy, jak byla nastavená dosud,“ zdůraznil.

Dlouze diskutovaným tématem byla také kategoriální pastorační diecéze – tedy péče o konkrétní skupiny v církvi, např. manžele, rodiny a mládež, či potřeba katecheze a misijního přístupu.

„Rebelský přístup“ je podle biskupa užitečný, pokud není destruktivní, zdůraznil, že od rady očekává opak. Stanislav Příbyl také ocenil své-

rázné vidění, které je osvěžující, radní mají podle jeho slov přicházet s nápady, na které by on sám a jeho ostatní spolupracovníci nepřišli.

Rada se řídí stanovami, které jsou dostupné na webu diecéze.

Jiří Nývlt

Seznam členů (v abecedním pořadí)

Kateřina Holštajnová, pedagožka
P. Radek Jurnečka, generální vikář
Ludmila Kroupová, vikariátní účetní
Eva Krsková, zastupitelka obce Přepere a specialista na dotace a výběrová řízení
Alice Macková, salesiánka spolupracovnice, akolytka, ekonomka a projektová manažerka
Monika Marková, ředitelka Hospice sv. Štěpána
Jan Němeček, student na pedagogické fakultě
Jiří Nývlt, pracovník sekretariátu biskupa pro komunikaci
Michal Olekšák, trvalý jáhen
Eva Ortová, ředitelka Charity Česká Lípa
Roberta Ševčíková, sestra dominikánka
Adéla Švecová, ředitelka Diecézní charity Litoměřice
Lukáš Tomko, adept trvalého jáhenství, dotační specialista
P. Pius Zdeněk Vágner OPraem, duchovní správce farnosti Dok-sany a Bohušovice nad Ohří

P. Jiří Voleský, kněz ve farnosti Trmice, Chabařovice, Předlice a Stěbno
Jindřiška Vopatová, pedagožka

První setkání Pastorační rady Diecéze litoměřické. Snímky Alice Mackové

Chlapi

inspirovaní Richardem Rohrem a

Modlitby otců

Na prvním setkání diecézní pastorační rady přišel biskup Stanislav Přibyl s otázkou, proč zralí muži přestávají žít s církví.

V debatě zaznělo několik podnětů ke kategoriální pastoraci (zaměřené na konkrétní skupiny) – ať už manželů, žen, mládeže, ale i chlapů. Diskuse ukázala, že v kontextu zkušeností mužů, kteří jsou inspirovaní Richardem Rohrem (chlapi.cz), či společenství Modlitby otců potřebují chlapi nacházet v církvi více prostor a prostředí, kde mohou sdílet svoje názory, těžkosti i radosti. Nejen „chodit do kostela“, ale zažívat partu, přijetí a společenství; prostor, kde se budou moci jeden druhému svěřit, hledat cestu ze svých životních peripetií a všechno to svěřovat Bohu.

Takové party existují i v litoměřické diecézi. Mají tu letité organizátory a podporovatele i členy. Někteří jsou inspirovaní „rohrovskou“ chlapskou spiritualitou, jinde sázejí na modlitbu. Společným jmenovatelem jim je ale především svépomoc, vzájemně nabídnutá ruka, opora a naslouchající ucho. Nabízíme k následování postřehy z několika míst.

(red)

Modlitební společenství chlapů

Chlapi (otcové) se ke společné modlitbě v Litoměřicích začali scházet před třinácti lety. Vzniklo to jako zcela spontánní akce několika táů: společně se modlit.

Místem pro tyto schůzky se stala nejprve fara, záhy nato domácnosti jednotlivých chlapů. Podoba scházení pak byla různá. Střídal se čtení Písma, růženec, modlitba breviáře apod. Vždycky se ale našel čas na vzájemné popovídání si (sdílení).

Během let se účastníci různě obměňovali, vznikala nová přátelství, někdo si dal na chvíli pauzu, některá přátelství ochladla. Při krizi jsme se dokonce na dva roky zcela přestali scházet. Ale potřeba a žízeň po Bohu tu zůstala, a tak nás zas svedla opět k jednomu stolu modlitby. Podnikali jsme i jiné projekty, ať už to byly akce s dětmi, duchovní obnovy, nebo jen tak výlety či prázdniny s rodinami.

Postupem času jsme chtěli dát našemu scházení jasnou formu: modlit se za konkrétní věci, za naše rodiny, děti, jeden za druhého. My chlapi máme dost často tendenci tlačit věci v našem životě vlastní silou, jet často na výkon a „padni komu padni“. Ono to pak často vede ke skřípání ve vztahu s manželkami, s dětmi i v práci a není to moc v souladu s Bohem, kterému chceme své životy plně odevzdat, dát se k dispozici. A právě v tento čas jsme byli osloveni iniciativou anglického diakona Maurice Williamse, který byl zakladatelem hnutí Modlitby otců.

Struktura i obsah modlitby, kterou toto společenství představovalo, nám sedly jako ušité na míru. V tomto způsobu modlitby jsme nacházeli vše, co jsme ve svém životě považovali za podstatné. Setkání začíná modlitbou usebrání, vzývání Ducha Svatého, dále je zde modlitba chvály, modlitba s vyznáním lítosti nad našimi pády, četba Písma svatého, modlitba díkůvzdání za naše lidské otcovství a odevzdání se do Boží prozřetelnosti, modlitba odevzdání všech našich drahých a nám svěřených osob a situací, které se dotýkají našich životů. Nakonec je vše završeno Ježíšovou modlitbou k Otcí.

Kdyby šlo jen o slova modlitby, tak celé setkání proběhne během asi dvaceti minut. Ale my chlapi bereme za důležité se potkat i jinde

než u piva v hospodě či v tělocvičně. Naše setkání dnes trvá často i dvě hodiny. Začíná vždy opravdu vřelým přivítáním se, pořádným chlapským potřesením rukou. Dopřejeme si prostor, abychom mohli mluvit, vyslovit, čím kdo žil poslední týden, ať už šlo o věci, co se nám podařily, nebo kde jsme třeba i selhali. Přitom nám ale rozhodně nejde o to, radit jeden druhému, jak a co má správně v životě udělat. Spíš naslouchání jeden druhému nám ukazuje cestu, na co se zaměřit, kde zvolnit, u čeho změnit smýšlení, z čeho mít radost. Při modlitbě lítosti necháváme prostor pro vyznání vlastních selhání a nedostatků, které bývá nezřídka vedeno i osobním vyznáním dotýcného. Celé setkání provází otevřenost, kterou umožňuje důvěrnost: je to prostředí, ze kterého se nic nevynáší.

Pak jsme pozvaní k Božímu Slovu, které necháváme zaznít do našich srdcí, a každý, kdo je osloven, může konkrétní zkušenost Božího slova sdílet s ostatními. Vrcholem této modlitby je pak odevzdání všech našich blízkých a situací našich životů do Boží péče. Zde nám nejde o to, abychom Bohu předkládali naše chlapské představy „jak by věci měly správně fungovat“, ale skutečně tyhle těžké situace pouštět a odevzdávat je do Boží prozřetelnosti: ať Pán plně do situací vstupuje a proměňuje je. Setkání je pak zakončeno modlitbou Páně. A když se při ní jako chlapi držíme v kruhu za ramena, je cítit, jako by tam s námi stál i sám Ježíš.

Takto se setkáváme každý týden. Od prosince minulého roku jsme byli pozvaní scházet se na faru v Bohušovicích nad Ohří. Přidal se k nám i místní kněz Pius Zdeněk Vágner. Od té doby se naše modlitební setkání občas propojuje i se mší svatou. Tohle pak prožívám jako velké Boží řízení. Přimějte chlapy, aby se v týdně (kromě neděle) účastnili ještě jedné mše svaté! Dnes se sami chlapi ptají - a bude to dnes se mší, či bez?

Věřím, že tato naše společná setkání nás proměňují a dělají z nás alespoň trochu lepší táty a manžele. Moje žena může dosvědčit, že když se s chlapy pravidelně modlím, doma to pak vše funguje nějak lehčeji a s pokojem.

Martin M.

Pouť libereckých mužů do Slaného a katedrály

S vděčností vzpomínám na inspirativní poutě, které organizoval děkan Antonín Bradna, přiučil jsem se u něj. Když jsem pak byl kaplanem v Praze na Smíchově, uspořádal jsem pěší pouť mužů z východočeského Slavoňova do Rokole. Byl jsem překvapený, jaký měla akce na chlapy vliv a jak pouť ocenili.

Uběhlo pár let a octl jsem se v litoměřické diecézi. Když jsem se rozkoukal, zkusil jsem zase poutě. Cestou s farníky na Makovou horu, kde jsem osm měsíců sloužil, mě napadlo, že by nebylo špatné udělat pouť zase jen pro muže. Dát jim zažít něco společného. V pastoraci jsou často ve stínu žen a často si představuji, že jsem na jejich místě: pohlcen těžkostí a někdy i frustrací spojenými s jejich životní cestou.

Chtěl jsem spojit přirozené s nadpřirozeným - navštívit posvátné s neposvátným. Klášter karmelitánů ve městě Slaný a bývalou vojenskou základnu, respektive bývalé velitelské stanoviště, jež mělo přežít atomový výbuch: podzemní bunkr Drnov u Podlešína.

V Drnově ale nechťeli v zimě přijmout žádnou exkurzi, a tak jsem výpravu do bunkru změnil za naši katedrálu sv. Štěpána v Litoměřicích a spojil pouť se získáním plnomocných odpustků.

Sešli jsme se 8. února před arciděkanstvím v Liberci. Bylo nás dvanáct jako apoštolů. Ve Slaném nás čekal bratr Jan Andil. Nejdříve jsme slavili Eucharistii. Protože sám mám velké potíže s pochopením odpustků, rozhodl jsem se věnovat tomuto tématu celý prostor. Hlavní myšlenkou bylo, že odpustky nejsou výmyslem katolické církve, ale že je to hluboce biblická myšlenka, která nás provází od začátku dějin spásy. Pak nám bratr Jan povídal o historii kláštera, o karmelitánech a o jejich současné náplni. Věnoval nám ještě další hodinu svého času, když nám řekl něco ze svého života. Bratr Jan je důvěryhodný svědek mužské spirituality. Udivuje mě svou upřímností i tím, že je na něm vidět, že co říká, to i žije. Vydal svědectví o tom, proč se začal, coby řeholník, setkávat s muži, kteří se chtěli modlit a být spolu. Celkově nám objasnil, v čem spočívá mužská spiritualita a že za námi je potřebné vidět činy.

Po obědě jsme se vydali do litoměřické katedrály sv. Štěpána. U milostivého kříže jsme se pomodlili desátek růžence a chci poděkovat Antonínu Fegyveresovi, že nám pěkně o katedrále povyprávěl.

Nevím, co bude s naší chlapskou spiritualitou dál. Ale chci s muži uspořádat další pouť. Pěšky do Hejnic. S tamním duchovním správcem jsem se domluvil na 21. června. Je to nejdelší den v roce...

František Masařík, duchovní správce v Liberci, snímky autor

Tisíc otců a synů

O posledním únorovém víkendu proběhlo výroční setkání týmu víkendů Otec a syn. Je to akce na doprovázení dospívajících synů. Setkání pořádal František Růžička a Stanislav Vocásek (Balů) s laskavým přijetím u P. Pavla Andře v Raspenavě. Setkání jsme započali modlitbou, kterou vedl P. Václav Čunek, poté se podával výborný guláš, který připravovali od pátku Balů s Františkem. Po obědě a eucharistickém půstu sloužil P. Václav děkovnou mši sv., které se zúčastnilo i pár místních farníků. Žalm nádherně zazpíval sólista Státní opery Praha Lukáš Hynek Krámer (bas a basbaryton).

Na závěr bohoslužby se rozezněl chrám Nanebevzetí Panny Marie svatováclavský chorál, v podání týmu asi dvacítky mužů. Odpoledne proběhla prezentace fotografií uplynulých dvou dekád a až do pozdních večerních hodin se jedlo, pilo, zpívalo a povídalo.

Bohu a Duchu Svatému díky za toto krásné dílo, kterým prošlo za uplynulých dvacet let přes tisíc otců a synů.

Tomáš Smolek, snímky autor

Intimní dotek Boží milosti se děje zpravidla v noci

Poutníci z Česka a Německa oslavili v pondělí 13. ledna nad ránem pouť ve Filipově. Mše svatá začala tradičně ve čtyři hodiny.

Poutní slavnost připomíná noční událost 13. ledna 1866, kdy se tu těžce nemocné dívky Magdaleně Kade zjevila Matka Páně a oznámila jí, že nabude zdraví, což se také stalo. „Vítám Vás v tuto velmi nekomfortní hodinu, netypickou pro pouť, ale typickou pro tuto poutní slavnost. Jsme tu v noci, protože ono uzdravení se odehrálo právě v tuto hodinu. Možná s tou hodinou měl Bůh záměr i pro každého z nás. Tato pouť je nepohodlná, vyžaduje celého člověka, odhodlaného a ochotného vzdát se kvůli setkání s Pánem svého komfortu. Noc je ale také dobou, kdy realitu okolo sebe chápeme trochu jinak než za bílého dne. V noci přišel k Pánu Nikodém, v noci se náš Pán modlil, v noci byl Kristus zatčen, v noci také vstal z mrtvých. To, co má být intimním dotekem Boží milosti, děje se zpravidla v noci,“ přivítal poutníky v zaplněné bazilice biskup Stanislav Přibyl. Spolu s ním mši svatou slavil biskup Wolfgang Ipolt z německého Görlitzu.

Biskup Přibyl také hned v úvodu připomněl, že toto místo přineslo nejen uzdravení Magdaleně Kade, ale také počátek uzdravení česko-německých vztahů, když právě před 79 lety v tento den vzniklo dílo smíření – Ackermann-Gemeinde.

„Drazí přátelé, načerpejte zde v tuto noční hodinu naději, že je nám Bůh blízko, že je věrný a že nás v našich prosbách vyslyší, a sami se staňte svědky naděje, jak nás zvláště v tomto Svatém roce vyzývá papež František. Protože když je nám Bůh tak blízko, tak se v našem životě musí vše hojit a uzdravovat, podobně jako se to stalo Magdaleně Kade,“ zdůraznil biskup v promluvě a doplnil: „Stát se lidmi naděje, opravdu Bohu důvěřovat, to vyžaduje, aby se náš vztah k Bohu, bližním a k nám samým uzdravil. Abychom na Boha spoléhali a věděli, že po něm můžeme i něco chtít. Využívejme k tomu všech dostupných prostředků: modlitby, svátosti smíření i této pouti, která je každoročním darem každému z nás, naší diecézi i širokému okolí tohoto požehnaného místa.“

Jiří Nývlt, snímky autor

Setkávat se jako Svatá rodina se Simeonem a Annou

Zasvěcené osoby z litoměřické diecéze oslavily 1. února svátek Uvedení Páně do chrámu. Šešli se se Stanislavem Přibylem v kostele sv. Vojtěcha v biskupském městě.

Setkání asi tří desítek Bohu zasvěcených osob (řeholnic a řeholníků z litoměřické diecéze) zahájil průvod se svícemi. Předávání plamene svíčky mezi sebou navzájem a s biskupem bylo symbolem jednoty různých společenství zasvěceného života s pastýřem diecéze, ve které působí a žijí. Věnují se pomoci ve farnostech, mládeži a duchovně pečují i o další skupiny věřících nebo žijí kontemplativním způsobem života a modlitby v klauzuře kláštera.

Biskup je přivítal s odkazem na oblíbenou „hlášku“ biskupa Josefa Koukla „v dobře vychlazeném kostele“, kde k zahřátí posloužily jen donesené deky. Do vytápěné kaple Diecézního domu kardinála Trochty by se totiž tentokrát nevešli.

Četlo se evangelium ze svátku Uvedení Páně do chrámu, kde Svatá rodina navštívila Jeruzalémský chrám a setkala se zde se Simeonem a Annou. A „setkání“ se pak stalo hlavním tématem promluvy biskupa Stanislava Přibyla. „Někdy jsme v našich podmínkách kuriozitou. Ale v každém setkání se s bližními máme příležitost být sami chrámem a nést druhým Krista,“ uvedl bis-

kup. Povzbudil přítomné, aby se nikdy nenechali zdolat rutinou, ačkoliv je to někdy únavné. „Nechte se překvapovat v každém setkání. Víím, že je to těžké, když bezdomovec zazvoní u vašich dveří po stopadesáté nebo když zpovídáte pořád dokola. Ale každé i to nejrutinnější a nejbanálnější setkání může být stejně tak důležité, jako bylo to Simeona, Anny a Svaté rodiny,“ vydvihl biskup a doplnil: „Naše diecéze je drsná a krásná. Stejně jako lidé zde. Ale jsme povoláni do tohoto prostředí doslova, zůstat chrámem setkávání,“ povzbudil.

Po mši svaté následovalo přátelské setkání v Diecézním domě kardinála Trochty a pozvání na oběd od biskupa do Biskupského pivovaru U sv. Štěpána.

Svátek Uvedení Páně do chrámu vyhlásil v roce 1996 papež Jan Pavel II. Světovým dnem zasvěceného života. Po celém světě, i v litoměřické diecézi, se kolem 2. února setkávají biskupové s řeholníky, řeholnicemi a členy institutů zasvěceného života.

text i snímky jmn

Biskup za mřížemi

liberecké
věznice

Biskup Stanislav Přibyl navštívil 13. února Vazební věznici Liberec. Ředitel Jan Hladík, vězeňský psycholog, terapeut i sami vězni biskupovi podrobně představili celorepublikově unikátní projekt následné péče, o který se stará také generální vikář a vězeňský kaplan Radek Jurnečka. Biskup se za mřížemi potkal i s Kristýnou Čobanovou, předsedkyní Vězeňské duchovenské péče, z. s.

Věznici v Liberci jej provedl ředitel Jan Hladík a jeden z kaplanů, jáhen Michal Olekšák. Kromě běžných oddělení věznice navštívil také samotu, vězeňskou kapli či specializované oddělení, na kterém se pracuje se dvěma terapeutickými skupinami vězňů.

Co je následná péče?

V liberecké vazební věznici tráví čas ve vazbě asi šedesátka vězňů a další dvě stovky si zde odpykávají trest. Vedle terapeutů, psychologů, sociálních pracovníků a pedagogů tu působí celkem tři kaplani na částečné úvazky. Věnují se vězňům v pastoračních rozhovorech,

při bohoslužbách a skupinových aktivitách. Součástí duchovní péče je také kontakt s rodinami odsouzených. Kaplan mimo jiné spolupracuje s odbornými zaměstnanci vazební věznice a podílí se na terapeutické činnosti, jejímž dlouhodobým cílem je

preventovat recidivu. „Ojedinělá je zejména následná péče kaplana Radka Jurnečky. Jedná se vlastně o kontrolované přemostění po výkonu trestu při přechodu do prostředí mimo věznici. Není to probační služba. Je to nadstavba současného systému,“ popisuje ředitel Jan Hladík, který díky práci duchovních podle svých slov zásadně změnil i přístup k působení církvi za mřížemi.

Radek Jurnečka podle jeho slov pomáhá vytvořit podmínky pro adaptaci odsouzených mimo vězení. Zejména pokud propouštěný vězeň z nějakého důvodu nemá rodinné zázemí nebo o něj kvůli své trestné činnosti přišel. „Radek a vězeňský terapeut je podchytí už zde ve

vězení, kde soustavně a systematicky s těmito lidmi v rámci specializovaného terapeutického programu pracují. Pak je mimo vězení doprovázejí a nabízejí jim i ubytování a pomohou jim i sehnat práci. Venku se pak naši vězni snáz etabloují. Naši lidé pracují také na jejich ekonomické gramotnosti, v podstatě účinně a cíleně se snaží jim pomáhat,“ popisuje Hladík. Jak říká, tento projekt nemá v žádné jiné věznici obdoby. Daří se jej uvádět do života díky tomu, že se tu podle ředitele sešlo několik osobností: psychoterapeut, kaplan a soudkyně, kteří sledují společný záměr: dlouhodobě ochránit společnost před recidivou vězňů. „Obvykle totiž vězeň při propuštění dostane do ruky tisíc korun a tři tipy na ubytovnu. My části z nich můžeme pomoci mnohem víc,“ zdůrazňuje Jan Hladík.

Zhář v kostele v Kryštofově údolí

Práce to není jednoduchá a trvá v intenzivní podobě i více než jeden rok. Její součástí jsou i cesty mimo zdi věznice. „Často po-

můžou vězně hodně změnit. Vzpomínám třeba na cestu jednoho z odsouzených žhářů dřevěného kostela v Gutech na severu Moravy. Radek Jurnečka jej vzal do podobného dřevěného chrámu tady nedaleko v Kryštofově Údolí. Na toho vězně to mělo obrovský vliv. Vlastně to začalo tím, že se v tom kostele lidově řečeno složil,“ popisuje ředitel Hladík. Jak ale přiznává, snažení kaplanů a celého týmu je vlastně kapkou v moři. Od roku 2008 prošlo jejich rukama v tomto projektu asi 160 odsouzených. Přičemž recidiva je v této skupině mimořádně nízká. Selže jen jeden z deseti (obvykle se k trestné činnosti vrací i šest z deseti). „Když vezmeme v úvahu, že stát stojí jeden den věznění odsouzeného více než dva tisíce korun, pomůžeme z veřejných prostředků ušetřit opravdu velké objemy peněz,“ vyzdvihuje Jan Hladík ekonomické hledisko.

Stanislav Přibyl s vězni

Biskup se s vězni sešel v rámci terapeutické skupiny, kde vedle terapeutů a psychologů intenzivně pracují právě i vězeňští kaplani. Z této skupiny zamíří po propuštění z vězení větší část do externích terapeutických skupin, kde budou řešit například i své závislosti, dalším pak pomůže v projektu následné péče s adaptací na vnější prostředí vězeňský kaplan a nejmenší část z nich má to štěstí, že se vrací do rodinného prostředí, kde budou pokračovat v práci na sobě a svých vztazích například v párové a rodinné terapii.

Biskup od vězňů vyslechl celou řadu drsných svědectví. Sdíleli s ním nejen svoje životní peripetie, ale také nastoupenou cestu k nápravě a ocenil každý jejich malý krok, zejména ten první, který znamená objevit svůj vlastní podíl na své situaci – řečeno zjednodušeně: „Přijít na to, že já jsem ten špatný, nikoliv svět kolem, který mi ubližuje. Každý máme ve svých rukou možnost změnit se,“ připomněl biskup.

„Jak těžké to mají, mi došlo, když někteří hovořili o tom, že nedokáží pochopit a přijmout nezištnou pomoc. Jako například organizaci cesty za umírajícím dědečkem. Prostě, že to byla nabídnutá pomocná ruka, příležitost setkat se s ním ještě před smrtí a že za to nikdo nic neočekával. Žádnou protislužbu, žádné plnění,“ uzavírá biskup.

Jiří Nývlt

Rodiče mi dávají ohromnou svobodu

Matouš Marek je jeden z našich dvou bohoslovců, studujících za litoměřickou diecézí. Loni na podzim nastoupil do prvního ročníku, a tak jsme se jej vyptávali:

Kdo je Matouš? Představte se lidem, kteří vás neznají.

Je mi 21 let, jsem z Litoměřic a narodil jsem se do věřící rodiny. Od malička jsem hodně rád ministroval. Mám rád hudbu a hraju na varhany, vedl jsem skauty a jsem v tomto hnutí pořád aspoň trochu aktivní. Na varhany jsem se naučil v hudebce a v průběhu těch let jsem postupně mohl hrát v Litoměřicích i ve farnostech v okolí. Královský nástroj, zvlášť ten v katedrále, je moje velká radost.

U oltáře jste jako ryba ve vodě, kde jste pochytil znalost liturgie?

Od táty. Liturgie mě vždycky fascinovala a lákala. Jako jednoletý kluk už jsem prý napodoboval kněze a s „jakože“ kadidelnicí obcházel jídelní stůl a „okuřoval“. Dožadoval jsem se ministrování a ke třetím narozeninám jsem dostal ministrantské oblečení a poprvé mě pustili k oltáři. Bylo to tady v katedrále, dokonce to byla biskupská mše Pavla Posáda. Postupně jsem do liturgie pronikal. Na gymnáziu jsem začal objevovat její vnitřní krásu – sám se vzdělával, četl a zajímal se nejen o vnější formy, ale co jednotlivé úkony a symboly vyjadřují.

Zmínil jste svého tátu. Je sekretářem biskupa a velkým znalcem liturgie.

Taky od mala ministroval a prošel i několika roky studia v semináři. Pak odešel na civilku v hospici v Červeném Kostelci a tam poznal mamku, dnes ředitelku litoměřického Hospice sv. Štěpána. Prorokovali mu, že když odešel ze semináře, že si to Pán Bůh jistě vybere na dětech – a vida: já jsem teď v semináři.

Prožíváte bohoslužbu jako „službu Bohu“ anebo „službu Boha člověku“?

Obojí. Jsme tam my, kteří přicházíme, protože chceme něco odevzdat, darovat Pánu Bohu. Ale cokoliv mu dáváme, tak

je ve srovnání s jeho velikostí naprosto nedokonalé. A on ve své velikosti dokáže i léčit naše bolesti, které přinášíme. Přichází, aby nám dal mnohem víc a posvětil nebo proměnil i to, co mu přinášíme. Je to oboustranný proud a hlavně vlastně takový vrchol našeho úsilí sloužit Bohu nejenom při mši svaté, ale celým svým životem. Ve mši svaté pak navíc dohromady jako společenství. Ale je to především chvíle, kdy on slouží nám.

Mohl byste si vzpomenout na konkrétní příklad nebo situaci, kdy jste tohle zažil naplno?

Minulý školní rok jsem byl v centru pro mládež v Příchovicích jako „týmák“, tedy pomáhal jsem s organizací a vedením. Na Silvestra jsem tam prožil mimořádné okamžiky – když se totiž spojí společenství krásných lidí, hudba, hezký prostor a nádherná liturgie, je to něco mimořádného, co naplňuje radostí. Mnohokrát se mi stalo, že po nějaké modlitbě nebo mši svaté jsem se třeba půl hodiny nemohl přestat usmívat a nic mě nedokázalo v tom rozpoložení zastavit. Ani že jsem v Příchovicích musel honem do kuchyně chystat večeři.

Je taková zkušenost vůbec sdělitelná? Jsou takové prožitky nějak přístupné i lidem, kteří Krista neznají? Přijdou na bohoslužbu, do modlitebny se společenství, zažijí to?

Měl jsem několik zkušeností, kdy jsem vzal svoje nevěřící spolužáky z gymnasia na mši svatou. Většinou proto, že je zajímalo, jak hraju na varhany, takže se šlo na kůr. Prakticky vždy odcházeli s tím, že se jich něco dotklo. Nějak je dění v chrámu zaujalo a říkali, že to byla jedinečná zkušenost, a byli rádi, že tam mohli být. I když třeba nerozuměli všemu, co se tam dělo nebo říkalo. Působilo to na ně a neváhali se vyzkoušet, takže to bylo moc fajn. Mám zkušenost, že i docela obyčejným pozváním do kostela můžeme lidi nakazit naší nadějí a radostí. Dát jim zakusit, odkud to všechno bereme.

Dáte nahlédnout do toho, co prožíval Matouš Marek, než se nakonec ocitl v semináři?

Je to trochu dvousečný meč mluvit o vlastním povolání, když je člověk teprve ve formaci, která má rozlišit, jestli je skutečně povolán. Ale zároveň je důležité svědčit o našich setkáních s Bohem.

Od dětství ve mně dřímala nějaká touha vydat se touto cestou. Prosil jsem pořád Pána Boha, aby mi ukázal, co a jak mám se životem podniknout. A když jsem se do nějaké holky zakoukal, tak to začalo být vždycky období takového intenzivnějšího hledání, ve kterém mi Pán Bůh dával poměrně čitelné náznaky, že mne zve do semináře. A když tam teď jsem, tak pociťuju, jak mě ujišťuje o tom, že tam jsem správně a že je to pro mě dobré místo a chce mě tam. A to je moc hezké.

Jak jste poznával, že si třeba „nekecáte do kapsy“?

Dost se mi líbila jedna holčina. A já vyrazil na skautské putování, které jsme měli v rámci roverské formace (starších skautů). A měl jsem tam také za úkol přemýšlet nad životním povoláním. Věděl jsem, že by asi nebyla proti, kdybychom spolu chodili. Tak jsem to na Hospodina vyklopil. Prostě jsem si tak šel lesem a povídám Pánu Bohu: prosím tě, pošli mi teď do cesty nějaké lidi, kteří mi nějak naznačí, co a jak

mám v životě dělat. Přemlouval jsem ho: pošli jednoho člověka, to bude jakože reprezentant kněžství, nebo pošli pár lidí, což bych mohl rozumět jako manželství. Ale dej, prosím, ať se s někým setkám. Nenarazil jsem celý den na nikoho! Úplně jsem na to zapomněl. Hospodin prostě mlčel, což on dělá, jak zná asi každý ze své zkušenosti, docela často (smích). Nic. Prostě jsem skoro zapomněl, že jsem se s ním na něčem domluvil - a že by mi jako mohl dát nějak vědět. Následující den jsem došel do jedné vsi. První člověk, kterého jsem potkal, byl staříčkový pán, který před sebou tlačil invalidní vozík. Šel z domova důchodců na nákup. Tak jsem mu nabídl, že ho do toho obchodu doprovodím. Tak si sednul na vozík a jeli jsme. Potkal jsem ho navíc ten den ještě jednou, tak jsem mu zase pomohl. A teprve pak mi to došlo!

Co to bylo?

Když se s námi setkává Bůh, nejde jenom o to, co vidíme nebo slyšíme, ale co se dotýká našeho nitra. Uvědomil jsem si, že to byl právě ten člověk, o kterého jsem prosil, abych potkal. Navíc byl opravdu úplně první živá duše prakticky po dvou dnech. Jeho samota byla podtržená ještě tím, že byl odkázaný na invalidní vozík a dokonce na moji dvojnásobnou pomoc. Když mi to sepnulo, bylo to pro mne silné znamení. Došlo mi, že tu chci být pro druhé, pomáhat jim a že kněžství by byla dobrá cesta.

A máte od té doby nějaké pochybnosti, obavy nebo strach, jestli nejste vedle?

Určitě. Zvlášť když jsem konfrontovaný s nějakou svojí slabostí nebo nedokonalostí. S pochybností, zda to či ono zvládnou nebo dokážu. Poměřuji se s kněžími, které znám, s jejich dovednostmi i slabostmi. Je dobré vidět a zažívat, že nikdo nejsme dokonalý a že jen s Boží pomocí můžeme dělat v životě velké věci.

A zažíváte nějaký tlak na sebe, nějaká očekávání „abyste tím knězem byl“?

V rodině určitě ne. Rodiče mi dávají ohromnou svobodu. Byli by bývali určitě rádi, kdybych domů přivedl holku, ale jsou v pohodě, i když jsem domů přinesl kleriku. Od lidí ve farnosti cítím spíš podporu než nějaký tlak a očekávání.

A mezi mládeží? Nejste mezi vrstevníky s klerikou tak trochu celebrita?

Ani ne. Spíš mi dávají najevo, že jsou rádi, fandí mi. A i v tomto prostředí díky nim poznávám a utvrzuji se, že kněžství je pro mě dobrá cesta.

Jaký je život v semináři?

Je to místo, kde se nám snaží vytvořit zázemí pro naše studium a osobní růst. Proto se možná trochu podobá klášteru. Máme dva představené: rektora, který celý seminář vede, a spirituála, který má na starosti náš duchovní rozvoj. Chodíme k němu na osobní rozhovory nebo ke zpovědi. Přicházejí mezi nás kněží, kteří zde celebrují mše svaté. Každý den má svou pevnou strukturu. Ráno se scházíme po šesté hodině k rozjímání v kapli, potom se modlíme ranní chvály a slavíme mši svatou. Přes den máme školu nebo volno, kdy můžeme ven, jít si zaběhat, setkávat se s lidmi nebo studovat. V poledne se scházíme k modlitbě Anděl Páně a na společný oběd. Odpoledne je zase určené ke studiu, případně samostudiu nebo tomu, co prostě sami potřebujeme dělat.

Večer se scházíme v šest hodin na nešpory a po nich jdeme na večeri. Večery míváme sami pro sebe a jednou za týden takzvané formační setkání pro nižší ročníky, kdy vždycky přijde do semináře host, který vykládá o nějakém tématu ze života kněží, které se na fakultě třeba neprobírá. Každý večer máme také nabídku půlhodinové adorace.

A jak se vám seminární život líbí?

Já jsem tam fakt rád. Byl jsem tam už několikrát na Tammímu, což je vlastně víkend, který pořádá seminář pro kluky, kteří uvažují o svém povolání, nebo chtějí na chvíli vypnout, nebo zažít duchovní obnovu v chlapeckém kolektivu. A už tenkrát jsem tam několikrát cítil, že je to místo, kde se mě Pán Bůh dotýká a kam mě zve.

Máme tam moc fajn společenství. Je nás teď i s představenými dvacet a panují mezi námi přátelské vztahy. Velká výhoda je, že si všichni tykáme.

Vždycky po snídani a po obědě se setkáváme na kafe. Někdy posedíme čtvrt hodiny, jindy se rozproudí hovor na hodinu a půl. Takže když chceme být spolu, tak je k tomu prostor, a když

potřebujeme být sami, ať už kvůli studiu nebo kvůli odpočinku, máme kam zalézt. Jsme totiž po jednom na pokoji.

Přijedete slavit Velikonoce do Litotměřic?

O Velikonocích budu hlavně doma, to znamená, že je budu slavit s otcem biskupem. Samotné Vzkříšení ale pojedou oslavit do Příchovic. Když jsem tam loni sloužil, začali se tam připravovat tři mladí kluci na křest a letos ho, dá-li Pán, při vigílii přijmou. Z toho mám velkou radost.

Jiří Nývlt

Dopis mladým mužům

Milí mladí muži, nyní, v prvním čtvrtletí roku, se podávají přihlášky na vysoké školy. Pamatuji si na rok 1990, kdy jsem se takovou přihlášku chyštal podat i já. Bylo to těsně po změně režimu a já jsem věděl, že se chci stát knězem. Maminka byla pro a modlila se, aby to dobře dopadlo, tatínek, který byl nevěřící, toto moje rozhodnutí těžce nesl. Ve škole na mě vyvíjeli trochu tlak, nejprve abych jim nedělal oštud, potom abych si uvědomil, že si tím zkazím život. Píšu to jen proto, že jsem si za svým rozhodnutím musel stát a nebylo to tehdy zadarmo.

Po 35 letech od tohoto rozhodování mohu říci, že jsem nikdy ani nepomyslel, že bych si volbou kněžského povolání zkazil život. Naopak, stále znovu a znovu se přesvědčuji, že jsem našel cestu, která byla a je nesmírně zajímavá, a že jsem vždycky pociťoval, že Pán o mě stojí a podporuje mě, ať už napřímo při modlitbě, nebo nejrůznějšími způsoby skrze druhé lidi. To neznámá, že to byl život vždycky snadný. Záhy po vysvěcení na kněze jsem byl zodpovědný za mnoho lidí i mnoho majetku. Zažil jsem si strach, situace, kdy jsem nevěděl kudy kam. Tam, kde jsem očekával podporu, nepřicházela. Kněz je také někdy považován za jakéhosi podivína nebo kuriozitu, musí jít příkladem, ale vyžadovat něco od druhých musí jen velmi opatrně. Tím chci sdělit, že být povoláný rozhodně neznámá mít na různých uštláno. Přesto ale to je život, který stojí za to. Je to totiž povolání, kterým se předává život, a to život věčný.

Nyní Vás, mladí muži, chci pozvat, abyste o této cestě přemýšleli i vy. Nemohu Vám slíbit žádné výhody a pohodlný život, ale mohu Vám slíbit svou blízkost. Povolání ke kněžství je opravdu povoláním. Pán zavolá a člověk zaslechne: a buď půjde za hlasem, nebo ne. Prosím, zaposlouchejte se poctivě do svého nitra, jestli tam náhodou takový hlas nezazněl. Někdy má podobu toho, že člověka něco prostě baví, jindy opravdu slyší, jak k němu Pán promlouvá například skrze slova Písma, životy svatých nebo texty modliteb. Anebo taky úplně jinak. Je to hlas, který bychom měli brát vážně. Já ten hlas slyším a mně říká: „Žeň je sice hojná, ale dělníků je málo. Proste proto pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“ (Lk 10,2). A tak prosím. Prosím Pána, ale prosím i Vás.

K dobrému sluchu, jasné mysli a odvážnému srdci Vám žehnám

† Stanislav, biskup

Matouš Marek jako malý ministrant

Do roku 2025 se společnou modlitbou

Představitelé křesťanů sdružených v Ekumenické radě církví oslavili vůbec poprvé vstup do nového roku 2025 při bohoslužbě v litoměřické diecézi. Z klášterního chrámu Narození Panny Marie v Doksanech ji přenášela Česká televize.

Přenosové vozy a štáb čítající téměř čtyřicet lidí připravoval na Nový rok techniku a chrám už od dopoledních hodin. Zázemí jim připravil místní duchovní správce a premonstrátský řeholník Pius Zdeněk Vágner.

Odpoledne ozvučení i televizní techniku při zkoušce prověřila farní schola z nedalekých Bohušovic nad Ohří, která pak doprovodila ekumenickou bohoslužbu duchovní hudbou.

Nezvykle nasvícené chrámové prostory začaly od půl šesté postupně zaplňovat návštěvníci bohoslužby, kteří usadili do lavic, jejichž rekonstrukce skončila jen pár dnů předtím.

S úvodními televizními titulky a za zvuku varhan, které rozezněl bohoslovec Matouš Marek, vyrazil průvod duchovních do presbytáře, kde diváky i věřící v chrámu přivítal generální sekretář České biskupské konference Roman Czudek.

Pozdrav premonstrátek

Shromážděné společenství i diváky pozdravila představená komunity premonstrátských řeholnic v Doksanech Augustina Vrzalová, která připomněla, že sestry zde od roku 1998 navazují na řeholní život, který v Doksanech trval už od dvanáctého století, a který násilně zrušil Josef II. v roce 1782. „Přitažlivost tohoto místa často vnímají lidé, kteří sem přicházejí. A to bez ohledu na to čemu a v co věří. Jedna z prvních věcí, co od nich slyším, že je tady pokoj a klid. My, které tu žijeme víme, že to nepochází z nás. Že je zde někdo, Bůh, který se dotýká této země. Snad mohou říct, že touží po tom, aby se jí mohl dotknout znova a znova. A to právě i teď, kdy se scházíme ke společné bohoslužbě,“ připomněla sestra Augustina a dodala: „Není potřeba velkého přívalu slov. Stačí se zaposlouchat do několika z nich a dát jim v srdci prostor, aby se mohly rozeznít: život, naděje, moudrost, pravda, svoboda a světlo.“

Prvního čtení se ujal patriarcha Československé církve husitské Tomáš Butta, který četl o králi Šalamounovi a jeho daru moudrosti. Úryvek ze začátku evangelia podle apoštola Jana přednesla Ivana Procházková, superintendentka Evangelické církve metodistické.

Návrat k první lásce

Kázal litoměřický biskup Stanislav Příbyl. „Další rok je před námi. Zatímco na obloze a v přírodě můžeme pozorovat opakující se události, na sobě především pozorujeme, že stárneme. Leccos však můžeme prožít a udělat lépe než minule,“ uvedl biskup Příbyl a připomněl, že „při pohledu do minulosti na nepodařený život a do budoucnosti s obavami a nadějemi“ by každému prospěl „návrát k první lásce“. „V manželství, ve vztazích mezi lidmi obecně, a ve vztahu mezi člověkem a Bohem. Dobrá zpráva pro život je, že to, co nefunguje, nemusíme hned vyházet, ale dokud žijeme v čase, je šance to opravit, tedy napravit,“ vyzdvihl biskup Příbyl.

„Modleme se o moudré a prozíravé srdce, abychom byli užiteční nejen sami sobě, ale všem okolo nás, od těch nejbližších až po kohokoli v naší zemi, a dokonce

na celém světě,“ vyzval a dodal: „Hledejme stopy Boží přítomnosti ve svém životě a okolo nás, abychom mohli sebe i druhé denně ujišťovat o milosrdenství do minulosti, moudrosti k přítomnému okamžiku a naději do budoucnosti.“

Ve společných přímluvách se pak jednotliví představitelé církví modlili za mír, pokoj, porozumění mezi lidmi i za českou společnost, což završili Modlitbou Páně.

Život a jeho smysl

Závěrečná slova se ujal Tomáš Tyrlík, biskup Slezské církve evangelické augsburského vyznání, který se zamýšlel nad darem života. V celé plejádě odpovědí na odvěkou otázku po smyslu života vyzdvihl posíl Bertranda Russella, britského matematika, filosofa, logika, sociálního kritika a spisovatele, nositele Nobelovy ceny za literaturu za rok 1950. „Napsal, že otázka smyslu života nemá význam, pokud nepředpokládáme, že existuje Bůh. Jinak řečeno život má smysl jen tehdy, když Bůh existuje,“ uvedl Tomáš Tyrlík. Doplnil, že pokud Bůh neexistuje, jsme výsledkem slepé náhody a není tedy žádný důvod ptát po nějakém univerzálním smyslu života. „Ze samotného pozorování přírody můžeme vytušit mnohé o Pánu Bohu, že je a existuje a zanechal svůj odkaz. A když má člověk otevřené oči, mysl a srdce, může tuto stopu poznávat. Tu největší stopu nám zanechal ve svém synu Ježíši Kristu, což je skutečnost, kterou jsme si připomínali o Vánocích,“ řekl biskup Tyrlík.

Poukázal i na odvrácenou stranu hledání smyslu, totiž když chceme, aby se svět točil kolem nás, našich plánů, tužeb a představ. „Možná proto je mezi lidmi tolik konfliktů, nedorozumění, nelásky a nevěřivosti, protože každý chce, aby byl středem vesmíru. Ale ani sluneční soustava by nefungovala, kdyby každá planeta chtěla být Sluncem. A to může být obrazem našeho života. Tím Sluncem a světlem pro život je Pán Bůh. A my máme hledat a najít svou životní dráhu ve vztahu k němu a k druhým lidem, aby nenastávaly vesmírné srážky a katastrofy mezi námi,“ upozornil Tomáš Tyrlík. S poukazem na výrok sv. Augustina „Nepokojné je moje srdce, dokud nespočine v tobě, Bože.“ popřál přítomným i televizním divákům, aby objevili plnost života už tady na Zemi.

Modlitební shromáždění uzavřelo požehnání a neformální setkání u kávy, čaje a drobného občerstvení v přilehlé farní kuchyni.

Sbormistr Bohušovické scholy Václav Brejcha byl po skončení přímého přenosu spokojený a sbíral spolu se zpěváky a muzikanty chválu za výkon. „Nakonec se nám hrálo a zpívalo celkem dobře, i když to napřed byly trochu nervy. Bylo to totiž naše poprvé, co jsme hráli v televizním přímém přenosu,“ prozradil. Malí zpěváci Brejchovi - Tomáš, Magdalena a Jirka - kteří se připojili k dospělým hudebníkům kolem svého vlastního mikrofonu, se podle kapelníkových slov „snažili být hodní a docela se jim to dařilo“.

Televizní přenos sledovalo na 47 tisíc diváků, což je v porovnání s předchozími lety stabilní číslo. Alespoň na chvíli se jich připojilo 118 tisíc.

Jiří Nývlt, snímky autor a Jana Chadimová / Člověk a Víra

Biskup na oslavě 80 let kardinála Schönborna ve Vídni

Děkovné bohoslužby za třicet let služby ve vídeňské arcidiecézi a osmdesát let života kardinála Christopa Schönborna, rodáka z litoměřické diecéze, se zúčastnil i biskup Stanislav Přibyl. Kostely v hlavním městě Rakouska praskaly 18. ledna ve švech. Na slavnost do Vídně se za kazatelem na svém biskupském svěcení vypravil kromě biskupa Přibyla ještě brněnský biskup Pavel Konzbul a jeho generální vikář Pavel Kafka.

Rodák ze Skalky u Vlastislavi slavil v katedrále sv. Štěpána jak narozeniny, tak třicet let ve službě vídeňského arcibiskupa. Bohoslužbu přenášela veřejnoprávní televize ÖRF a na velkoplošné obrazovky ji promítali také v hlavních chrámech rakouské metropole, kde se shromáždily tisíce lidí.

Na úvod po obnově křestního slibu procházel kardinál katedrálou a kropil lid svěcenou vodou - v těchto kostelích totéž vykonávali akolyté. Slavnostní průvod v katedrále sv. Štěpána s evangeliářem se proměnil v předávání knihy z ruky do ruky přes celý chrám.

Při promluvě kardinál pohlížel na rakouskou církev a její roli ve společnosti. Vyzdvihl dobré soužití s jinými náboženstvími a přijetí a integraci uprchlíků. Ohlédl se i za svým osudem uprchlíka – z Československa byl vyhnán s rodinou při poválečném „odsunu“.

Hned v první lavici seděl prezident Van der Bellen, který ve svém proslovu kardinála Schönborna označil za rakouského stavitele mostů.

Na konci bohoslužby kardinálovi poželal kruh jedenácti mužů a žen – laiků, kteří se angažují v různých pastoračních projektech.

Narozen v litoměřické diecézi

Biskup Stanislav Přibyl se s kardinálem Schönbornem osobně poprvé setkal v roce 2001, kdy jej coby tamní duchovní správce pozval na Svatou Horu. Přijel tehdy s maminkou na slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Přespávali na zámku Zalužany, což je jedno ze schwarzenberských panství nedaleko Písku, u svých příbuzných. „Každé setkání s ním bylo moc fajn. Od té doby jsme udržovali kontakt,“ vysvětluje

biskup. „Když jsem měl mít biskupské svěcení, tak jsem ho prostě oslovil. Na půlnoční mši svaté ve Vídni za ním zašel kolega generální sekretář rakouské biskupské konference Peter Schipka a tlumočil moji prosbu, kterou jsem mu zároveň poslal i na mobil. Ozval se mi zpátky e-mailem, ve kterém mě oslovil roztomilou češtinou, a vrcholem naší komunikace a vzájemných setkání pak bylo, že mi kázal na biskupském svěcení. Toho si moc vážím a myslím si, že to byl zlatý hřeb slavnosti,“ vzpomíná biskup.

Ohlíží se za jeho návštěvami s maminkou. Christoph Schönborn česky umí jen pár slov, ale ona hovořila perfektně česky. „O to roztomilejší to bylo, když jej stále tak trošku popoháněla a dávala mu zabrat - na to, že je kardinál a vídeňský arcibiskup,“ usmívá se Stanislav Přibyl.

Velice si na něm cení jeho pokojné povahy. „Je to člověk, který má hluboké a neotřelé myšlenky. Bavit se s ním dá v takových rakousko-uherských konotacích, protože všechno z našich reálií zná a má všude příbuzné. Takže dát řeč ve Vídni s tamním arcibiskupem o Praze a důsledcích umění pro víru a naopak byla vždycky lahůdka. Ta ochota a добрta, kdy s vámi hovoří vždycky naplno, to je pro něj charakteristické,“ popisuje. Nejvíce si na něm cení, že je to „dobrý člověk středu“. „V tomto smyslu je mým vzorem. Já si myslím, že má-li být pastýř pro všechny všim, tak nesmí ztratit svou tvář, ale měl by být prost větších extrémů. A jemu se to v jeho dlouhé službě dařilo. Přestože je mužem středu, tak není bez názoru nebo vyčerpáním výsledkem kompromisů, ale je schopen shromáždit kolem sebe opravdu všechny názorové proudy a zůstává pravověrným,“ dodává litoměřický biskup.

Kardinál Schönborn měl praprastrýce pražským arcibiskupem, znal českou krajinu a duši. „Měl jsem radost, že do Litoměřic přijel a pobyl tři dny před mým svěcením. Je Čech německého jazyka. Myslím, že už se to nebude opakovat, že se Čech mluvící německy, který se v koloběhu dějin stal Rakušanem, stane ještě ke všemu vídeňským arcibiskupem. Možná to byla finesa Jana Pavla II., který měl mimořádnou citlivost pro náš středoevropský prostor,“ uzavírá biskup Přibyl.

(jmn)

Na snímku vedle kardinála Schönborna náš biskup Stanislav Přibyl a brněnský Pavel Konzbul a jeho generální vikář Pavel Kafka (zcela vpravo).

Snímek archiv biskupství litoměřické

Do rodné farnosti kardinála Christopa Schönborna, vídeňského arcibiskupa, vyrazilo pár dní po oslavě jeho osmdesátin s díky za jeho život na pouť farní společenství z Bohušovic nad Ohří.

Pout' do rodiště vídeňského arcibiskupa Schönborna

Začalo to nápadem party chlapů z Modliteb otců, kteří se scházejí v této farnosti v Polabí. „Co kdybychom vyrazili do kostela sv. Petra a Pavla v Sutomi.“ Chrám je na dohled od rodného zámku Skalka arcibiskupa Christopa Schönborna ve Vlastislavicích, odkud byla jeho rodina po druhé světové válce vyhnána.

O poutním úmyslu řekl biskup Stanislav Přibyl kardinálu Schönbornovi už po mši svaté při příležitosti oslavy jeho osmdesátin ve Vídni (18. ledna). „Byl z toho zjevně dojatý,“ vzkázal biskup chlapům do Bo-

hušovic. A tak místní duchovní správce P. Pius Zdeněk Vágner nápad rozšířil: pozval další lidi z farnosti. Poprvé od roku 1997 se díky tomu v kostelíku v Modelském údolí slavila mše svatá.

Na svátek Obrácení svatého Pavla se dvacítká věřících v jindy opuštěném kostele modlila za tento kraj, jeho víru, za život rodin a duchovní povolání. „Naši odpovědi na nedostatek nemá být skepse, ale opravdovost našeho života a modlitba,“ povzbudil v promluvě P. Vágner. Prosby zněly i za Christopa Schönborna, jeho rodinu, za všechny vysídlené spoluobčany německé národnosti po druhé světové válce a za usmíření a mír mezi národy.

Dominik Faustus, který se o kostel stará, dal po mši svaté k dobru prakticky neznámou či zapomenutou informaci: „Kardinál Schönborn mi při návštěvě zde řekl, že u této křtitelnice, tady u sv. Petra a Pavla v Sutomi, byl pokřtěn.“

Kostel, jakkoliv zeje prázdnotou, se Dominiku Faustusovi daří udržovat a postupně

opravovat. „Stavba je odvodněná, má dobrou střechu, loni jsme na ni umístili novou sanktusní věžičku. Několik let už probíhá postupná rekonstrukce oltáře, obrazu, rámu, obložení menzy. Pusťme se i do kazatelny,“ plánuje Faustus a dodává: „Zdi jsou otlučené, protože to tu bylo tak vlhké, že kostel zarostl mechem. Tento stav už vlastně budí optimismus.“

Po mši svaté farníci z Bohušovic nad Ohří vystoupali na vyhlídku do údolí z přilehlého Holého vrchu.

Jiří Nývlt, snímky autor

Tři století chrámu v Hejnicích

V jubilejním roce 2025 si v Hejnicích připomínají 300. výročí posvěcení chrámu Navštívení Panny Marie, který je národní kulturní památkou České republiky a největší sakrální stavbou Libereckého kraje. Především je však chrámem v jednom z nejvýznamnějších poutních míst střední Evropy. Lidé sem putují k Panně Marii, které se říká Mater Formosa. O té se můžete dočíst v textu doc. Milana Svobody. Organizátoři také zvou na celou řadu akcí, které jsou s výročím spojené. Více informací na www.klasterhejnice.cz a dále ve Zdislavě.

„Vesel se, Královno Heyndorffská!“ aneb Mater Formosa není jen kus dřeva

„Povídají se také divné věci o obrazu Matičky Boží v Heindorffu na českých hranicích blízko Lužice,“ napsal Bohuslav Balbín r. 1666 v knize Přepodivná Matka Svatohorská. Známy historik a jezuita upozornil mj. na jedno ze středověkých míst mariánské poutnické úcty.

Okraj Království českého zůstával většinou mimo zájem kronikářů s výjimkou Jablonného (v Podještědí) s úctou ke Zdislavě z Lemberka, „paní svatého života“ ze 13. století. Ovšem do stejného věku byla vřazována i dřevěná soška Panny Marie v Hejnicích. S obrazem se pojilo vyprávění knihy Nová záře mariánská (1687) Vincence od sv. Viléma: „V Heindorffu přes 500 let v lipě složený mezi předními zázraky: ženu s dítětem těžce nemocnou uzdravil, kostel první k uctění jeho vystavěli páni z Bibrštejna, nyní hrabata Galassové na panství frýdlantském.“

Tato stručná sdělení, „miraculosa“, mohla pocházet už ze středověku.

Duchovní správce Hejnic, P. Christian August Pfaltz, dal r. 1659 zhotovit rytinu Panny Marie. Výtvarník Jan Kryštof Smíšek jeho zadání doplnil vysvětlujícím nápisem v němčině, že tu „různí slepi prohlédli, uzdravení chromí a jiné osoby a toto svaté místo více než 500 let bohatým množstvím poutníků navštěvováno“. Podle tradice vzniklo poutní místo už ve 13. století. K jeho existenci byl vztažen i vznik sošky Spanilé Matky zvané Mater Formosa.

Čeští historikové umění ji datovali rozhraním 1370–1450. Našli pro ni inspiraci Madonami ze Slatviny na Špiži, z Regulic v Malopolsku i ze severočeské Krupky. Esovitě prohnutá postava řadí Madonu Hejnicovou do tzv. krásného slohu vrcholné gotiky. Soška i s podstavcem měří necelých 40 cm. Ačkoliv vyhlíží jakoby vyřezaná z jednoho kusu, restaurátorský průzkum r. 2017 prokázal, že sestává ze 16 dílů umně spojených v jeden celek. Tělo je lipové, hlavička druhotně vytvořená z buku. Jemná profilace tváře a vlídný úsměv jí dodávají překvapující spanilost.

Kláštérní kostel Navštívení Panny Marie, na jehož hlavním oltáři soška stojí, je monumentální stavbou jizerskohorského podhůří. Před ním vystupuje dvojicemi vysokých věží zakončených mohutnou barokní bání a mírně prolamovaným průčelím. Chrám spočívá i s ambitem, chodbou pro odpočinek a nocleh poutníků, na masivním žulovém podloží. V kryptě leží na 30 fundátorů a donátorů – hrabat Gallasů a jejich pokračovatelů Clam-Gallasů. Ti mariánské poutní místo hmotně zabezpečovali po tři staletí. V době josefinských reforem se také zasadili o zachování františkánského řádu v Hejnicích. Bratři pečovali o mariánskou úctu, starali se o poutníky a sloužili mše za spásu duší svých dobrodinců.

Hejnické Madoně už P. Edmund Oppitz přičítal na 130 zázračných, převážně tělesných uzdravení. Františkán ve své knize Fruchtbare und Schattenreicher Linden-Baum (1732) zmínil historii mariánské poutního místa od založení s údajným vročením 1211. Původní dřevěnou kapli měl vystřídát kamenný gotický kostelík. A díky hraběnci Janě Emerencii z Gallasu byl po třech letech výstavby, počátkem léta 1725, posvěcen nový chrám, ač k jeho úplnému dokončení scházely čtyři roky.

K milostné Madoně prý přicházely každoročně desítky tisíc poutníků s prosbami o uzdravení těla i mysli. Generace mariánských ctitelů z Čech, Moravy, Slezska či německých zemí neodradily od cesty do Hejnic ani osvětské reformy a světové války. Po r. 1945 bylo německé obyvatelstvo donuceno k vystěhování. Čeští novoosídlenci „zakolovali“ Hejnickou Madonu jako Strážkyni pohraničí. Přítrž procesím učinila Státní bezpečnost na jaře 1950. Ta činnost františkánů po 250 letech násilně ukončila. Konvent využívala škola s družinou i obecní knihovna. Zanedbáváním zchátral klášter i jeho kostel. Roku 1990 začal spravovat někdejší řádový dům P. Miloš Raban. Po 10 letech ruiny opravil. Vrátil do ní život. A Mater Formosa? Už není „prázdný kus dřeva a není ani modlou“. Poutníkům „jest něčím drahým, jako je dětem drahý obraz matky“.

Milan Svoboda

Zprávy z diecéze

Památník obětem nacistické továrny

Biskup Stanislav Příbyl požehnal ve čtvrtek před třetí adventní nedělí památník obětem z řad vězňů koncentračních táborů, kteří zahynuli v nelidských podmínkách při budování a pro-

vozu podzemní továrny Richard v jeho biskupském městě. Uctít památku obětí nacismu přijel i prezident republiky Petr Pavel.

Snímek Jiří Nývlt

Nuncius na pouti u sv. Štěpána

Apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okolo přijel oslavit patrocinium katedrály na 2. svátek vánoční. Společně s biskupem Stanislavem Příbylem celebrou mši svatou a přijal i pozvání na oběd.

Snímek Jana Chadimová

Silvestr Diecézního centra mládeže

Vánoční prázdniny a Silvestra mohli mladí lidé z litoměřické diecéze prožít v Příhovicích. Čekalo toho na ně opravdu spoustu. Podnikli „pout“ do Betléma, pozvání byli zajímaví hosté (Smysl Jubilejního roku - Radek

Tichý, o vojenských misiích zaznělo svědectví amerického marínáka Russe-

la Beckera). Při mši svaté bylo možné společně poděkovat za vše, co uplynulý rok přinesl. Nachystaný byl i „scénkový silvestrovský večer“ a aktivity pro sportovně založené účastníky. Na své si přišli i milovníci dobrého jídla.

Snímek DCM

Rychno de Vambro zvítězilo. Křížáci opět bez ceny

Tento rok proběhl již pátý ročník Diecézního florbalového turnaje v Jablonci nad Nisou. Účastnilo se ho tentokrát 10 týmů, které přijely nejen z litoměřické diecéze, ale i například z diecéze pražské. Zápas probíhal v přátelském duchu, to ale nijak neubralo na zápalu ve hře a všechny týmy hrály nemilosrdně.

Jako vítězný se vynořil tým Rychno de Vambro po urputném zápasu s týmem Salibandy, kde si vyměňovali ránu za ranou. Ocenění za fair-play dostal tým s nejnižším věkovým průměrem – Luna Louny. Domáci tým Křížáků se k rozhořčení organizátora Honzy Prause znovu neumístil. „Diecézní florbalový turnaj jsem začal organizovat, protože jsem vždy nějaký chtěl vyhrát. To se mi bohužel dosud nepodařilo,“ shrnul situaci.

Příští ročník turnaje proběhne poslední únorovou sobotu příštího roku.

Text a snímek Hana Tahotná

Zjevení Páně v Hejnicích

Biskup Stanislav Příbyl požehnal 5. ledna po rekonstrukci Klášter Hejnice - vzdělávací, konferenční a poutní dům.

„Starobylý zvyk čtení kalendária a vlastně celý liturgický rok nám připomíná, že zjevení a zjevování Pána se odehrává v čase,“ uvedl biskup promluvu poté, co jáhen Michal Oleškák připomněl data Popeleční středy, Velikonoc a dalších svátků.

Jak zdůraznil, Zjevení Páně je „způsob komunikace Boha s námi a my odpovídáme hledáním a objevováním Pána. Neobjevujeme cosi, ale někoho, s kým máme a můžeme mít vztah,“ povzbudil biskup a dodal: „Tajemství eucharistie a všechna další Boží tajemství nám nejsou dána k nějakému vyluštění, ale k opakovanému hledání, přibližování se Bohu a hledat s Ním vztah.“

(mach)

Biskup Stanislav Příbyl místopředsedou ČBK

Litoměřický biskup Stanislav Příbyl se stal místopředsedou České biskupské konference (ČBK). Biskupové jej zvolili do užšího vedení ČBK během svého 142. plenárního zasedání v Praze, které se uskutečnilo 21. a 22. ledna.

Novým předsedou ČBK zvolili olomouckého arcibiskupa Josefa Nuzíka. Dále pak vybírali ze svého středu Stálou radu ČBK, jejímiž členy se na další funkční období (začne platit od 29. dubna) stali ostravsko-opavský biskup Martin David a českobudějovický biskup Vlastimil Kročil.

Zemřel P. Pavel Hajiček

Biskup Stanislav Příbyl, generální vikář Radek Jurnečka, spolubratři kněží z litoměřické diecéze, příbuzní a přátelé 23. ledna pohřbili P. MUDr. Pavla Hajička. Zesnulý kněz litoměřic-

ké diecéze se narodil 26. června 1946 a kněžské svěcení přijal až 26. června 2010 v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích. Od května 2023 byl na odpočinku. Biskup vyzdvihl v promluvě touhu Pavla Hajička po kněžství, která se naplnila teprve před čtrnácti lety. Připomněl i pokoru tohoto kněze, který v litoměřické diecézi působil coby farní vikář v Jablonci nad Nisou a jako duchovní správce a děkan v Doksech. Zesnul v péči sester boromejek v Řepích 14. ledna.

(text a snímek jmn)

Liberecké farnosti plesaly

Při plese libereckých farností se 25. ledna sešlo na dvě stě tanečnicků z Liberce i širšího okolí. Tématem byl „Vitr ve vlasech“. Tanečníci přistoupili k tématu kreativně: populární byly větrníky v účesech, tancovalo se s parukami, nejrůznějšími větrnými doplňky, a dokonce se zapnutým fénem. Součástí večera byla také módní přehlídka na téma „Vitr ve vlasech – čtyři roční období“, kdy kadeřnice upravovala jednotlivé účesy přímo na pódiu. Tanečníkům hrála po celý večer skvělá kapela Celkem vzato pod vedením Martina

Grobára. Večer neméně zpříjemnila taneční vystoupení. Pro účastníky plesu byla připravena bohatá tombola.

Text a snímek archiv arciděkanství Liberec

Stoletá farnice v Litvinově

Století na tomto světě oslavila 26. ledna farnice litvínovské farnosti u sv. Michaela Anděla Karlíková. V současnosti pobývá v Domově seniorů Astra v Mostě. Místní duchovní správce P. Grzegorz Czerny oslavil děkovnou mši svatou za její život. Ve farnosti totiž působila dlouhá léta jako lektorka.

Jak říká litvínovský farník František Koňářík, Anděla Karlíková už sice poslední léta pobývá na vozíku, ale mysl má stále dobrou. „Ještě nedávno psala články do místního časopisu, za což byla oceněna hejtnem Ústeckého kraje. Uznání od něj přebírala v Litoměřicích v prostorách výstaviště Zahrady Čech,“ vzpomíná František Koňářík.

Po smrti manžela před třinácti lety se přestěhovala do Domova seniorů Astra v Mostě, ale litvínovské farnosti zů-

stala věrná. Když to bylo možné, vždy ji někdo dovezl jednou za čas na mši svatou. Patřila k pravidelným účastnicím biblických hodin a dokud jí to zdraví dovolilo, bývala věrnou poutnicí na řadě míst v Čechách i na Moravě. „Když v posledních letech přijíždí do litvínovského kostela, je to pro celé farní společenství velké osvěžení nejen tím, že přečetla epištolu, ale také proto, že ji tu lidé mají rádi,“ uzavírá František Koňářík.

(mach)

Oslava patronů Žalan

V Žalanech slavili sv. Fabiána a Šebestiána, patrony obce. V neděli 26. ledna se od 13:30 sešli obyvatelé Žalan a rtynští farníci k oslavě místních patronů.

Výroční slavnost se v lednu slaví od roku 1814 na poděkování za uzdravení od nervové horečky, která se vsi rozšířila po přechodu koaličních vojsk po protinapoleonské bitvě u Chlumce v létě 1813. Bohoslužbu sloužil P. Jiří Voleský.

Text a snímek Martin Šístek

V Teplicích připomněli Dona Bosca a salesiánské spolupracovníky obnovili sliby

Poslední lednovou neděli si „salesiánská“ farnost Teplice připomněla Dona Boska. V zaplněném kostele Nejsvětějšího Srdce Páně mši svatou dopro-

vodil sbor Collegium hortense zpěvy oslavujícími svěťce a zakladatele Salesiánského hnutí Dona Boska. V rámci této bohoslužby obnovili své sliby také salesiáni spolupracovníci z ASC Sever.

Snímek Petr Macek & Marie Macková

Dvě knihy o pokladech diecéze

Představení hned dvou knih, které se vztahují k církevním památkám severu Čech, přinesl nový rok.

Přímo na biskupství minulý týden požehnal biskup Stanislav Příbyl při slavnostním představení knihu prof. Jana Royta Klášter cisterciáků v Oseku. První část publikace přibližuje historii kláštera od nejstarších dob po současnost a zasazuje ji do kontextu duchovního směřování řádu. Druhá část je pak pojatá jako procházka po klášterním areálu a zabývá se jeho uměleckou výzdobou. Zvláštní pozornost je věnována ikonografii obrazů a soch zdobících prostory kostela Nanebevzetí Panny Marie. Stranou autorova zájmu nezůstaly ani bohaté umělecké sbírky kláštera, jeho knihovna a pozoruhodné zahrady.

Krajská vědecká knihovna pozvala ve druhém lednovém týdnu na uvedení publikace autorů Milana Svobody a Jana Royta Sancte Francisce ora pro nobis. Česko-německá publikace přibližuje život sv. Františka z Assisi prostřednictvím jedinečného cyklu třiceti barokních lunet z počátku 18. století, které se nacházejí v křížové chodbě kláštera v Hejnicích.

(mach)

Slavnostní uvedení a požehnání knihy prof. Jana Royta o klášteře v Oseku se uskutečnilo na biskupství v Litoměřicích. Snímek autor

Jak dopadla celostátní výtvarná soutěž Nakresli tři krále?

V úterý 11. února se v Duchcově konalo vyhodnocení celostátní soutěže Nakresli tři krále. Uspořádala ji Římskokatolická farnost Jeníkov ve spolupráci s Fatymem Vranov nad Dyjí. Letos měli mladí tvůrci v rámci Svatého roku zachytit tři krále jako poutníky. V kulturním centru v Duchcově, kde se akce ve spolupráci s vedením města konala, se sešlo zhruba osm desítek účastníků.

Po úvodním přivítání a přestavením soutěže vystoupila zástupkyně Charity Lenka Podlogarová a přiblížila průběh a výsledky letošní tříkrálové sbírky v Duchcově a okolí. Prezentace pak připomněla tři krále a tradici, která je s nimi spojena. Následovalo vyhlášení výsledků a ti, kteří byli vyhodnoceni jako nejlepší a byli přítomni i se svými blízkými, převzali diplomy a věcné dary.

Celá soutěž, která je nesena v duchu pre-evangelizace, chce povzbudit

účastníky v jejich obdarování a dalšímu rozvíjení talentu. V celostátní soutěži se umístil významný počet vítězů z litoměřické diecéze!

Vítězné práce jsou zveřejněny na www.fatym.com

Text a snímky Táňa Dohnalová

Pomoc pro tanvaldské kostely

Poslední lednový den rozpečtil Spolek Zachraňme tanvaldské kostely pokladničky veřejné sbírky a byla v nich nalazena hotovost ve výši 7563,- Kč. Tyto peníze byly uloženy na transparentní účet spolku, který má k dnešnímu dni 365 054,48,- Kč. V současné době spolek intenzivně spolupracuje s vikariátním technikem na letošní opravě krovu kostela sv. Petra a Pavla. Začít by se mohlo už v zimních měsících. Dále informuje, že sbírka Srdce pro Horní Tanvald na portále darujme.cz už vynesla 17500,- Kč. Peníze budou spolufinancovat opravu srdce starého zvonu v kamenné věži kostela. V plánu je letos také oprava sochy Panny Marie u kostela. Okolí spolek obnoví v roce 2023 ve spolupráci s Nadací Via.

Spolek Zachraňme tanvaldské kostely

Chystá se Velikonoční speciál

Ještě před začátkem postní doby museli v Biskupském pivovaru U sv. Štěpána myslet na Velikonoce. Velikonoční speciál musí nějakou dobu zrát v ležáckém sklepě. A tak už na konci ledna začal

sládek Robert Kříž vařit - ze dvou sladů. A chmelit se chystal třemi druhy českého chmele - a dodatečně ještě jednou za studena. Sládek prozradil, že to bude IPA (Indian Pale Ale) - tedy svrchně kvašené voňavé pivo. Všechny další podrobnosti jsou zatím „velká neznámá“ (stupňovitost i barva). Patří k milé tradici, že várku speciálních piv přichází požehnat biskup Stanislav Příbýl.

(jmn)

Velvyslanec u biskupa

Biskupa Stanislava Příbýla navštívil 5. února během své cesty na sever Čech velvyslanec Spolkové republiky Německo Andreas Künne. Na biskupství zavítal společně s kulturní referentkou německého velvyslanectví Katrin Bock. Bylo to přátelské setkání, při kterém diplomat a biskup probírali možnosti spolupráce zejména v souvislosti s osmdesátým výročím konce

druhé světové války. „Hovořili jsme také o česko-německém smíření, které nemá být jen připomínáním bolestné historie, ale hlavně má směřovat do budoucnosti,“ shrnul biskup.

Text a snímek jmn

Cisterciáci si knížky půjčovali i na sedm let

Na teplickém zámku v předposledním únorovém týdnu autor Jiří Wolf a místní muzeum představili publikaci s názvem Manuscripta Ossecensia s podtitulem Barokní rukopisy z bývalého cisterciáckého kláštera v Oseku.

Biskup Stanislav Příbýl požehnal nejen publikaci, ale také autorskému týmu Jiřího Wolfa. Autorovi za jeho rozsáhlou práci mapující cenný historický fond knihovny poděkoval: „S panem Wolfem se nepotkáváme zdaleka poprvé. Viděli jsme se několikrát přímo, když byl v akci v Oseku. Ale to jste nebyl takhle čistý, ale od hlavy až k patě uprášený a plný pavučin ze zevrubného průzkumu této cenné knihovny,“ podotkl biskup.

Kniha představuje nejen soupis cenné knihovny, ale také dobový kontext i život řádu. „Požadavek byl, aby to nebyla nuda. Proto dáváme nahlédnout i do každodennosti mnichů a představujeme jejich denní režim a život komunity. Zkrátka není to jen seznam rukopisů, ale popisujeme i funkce jednotlivých představených a role řeholníků – tedy kdo to byl novicmistr, fortnýř nebo kuchmistr,“ doplnil Jiří Wolf.

Publikace seznamuje čtenáře především s rukopisným bohatstvím 17. a 18. století spojeným s oseckými a částečně i jinými cisterciáky, které je už tři století uloženo na původním místě, tedy v oseckém klášteře a v současnosti jej

spravují pracovníci teplického muzea. Pro badatele i zájemce o historii připravil autorský tým prezentaci 253 rukopisů, které jsou zdokumentovány

také v bohaté obrazové příloze s detaily iluminací, iniciál a dalších zdobných prvků. „Zajímavá byla práce s výpůjční knihou. Některé rukopisy měli mniši vypůjčené třeba až sedm let. A to nejen proto, aby je studovali a četli – za tu dobu vytvořili dokonce vlastní ruční opisy. Do knihovny se některé knížky vracely často až po smrti řeholníka, který si je vypůjčil,“ popsal Wolf.

Muzeum také na podzim letošního roku připravuje na toto téma výstavu.

(jmn)

Světový den nemocných

Světový den nemocných oslavil biskup Stanislav Příbýl společně s pacienty, zaměstnanci a přáteli litoměřické

Hospice sv. Štěpána. Na svátek Panny Marie Lurdské se sešli ke mši svaté v tamní kapli. Hospic zároveň oslavil 24 let svého provozu. 13. února 2001 přijal do péče prvního pacienta.

Snímek Zuzana Legnerová

Jak souvisejí mniši s Mnichovým Hradištěm?

Velmi. Cisterciáci stáli u počátků historie města, vždyť jejich duchovní stav je součástí jeho jména. Přednášel o tom historik Pavel Sosnovec v prostorách

místní farní Kočárovny. Příchozí se dozvěděli, jak se na místo, kde dnes

stojí jejich obec mniši dostali, co to vlastně znamenalo být cisterciákem a jak žili. Přednášku zajišťovali spolek Žijeme pro Hradiště a Muzeum města Mnichovo Hradiště. Záznam přednášky je dostupný také na Youtube (Pavel Sosnovec – Cisterciáci a Hradiště).

Snímek FB farnosti Mnichovo Hradiště

Jaromír Hanzlík pomáhá Zákupům

Herec Jaromír Hanzlík 24. února ve sklářské huti Pačinek Glass vzpomínal na práci se sklem. Překrásnou vázu, kterou ve spolupráci s Jiřím Pačínkem a jeho týmem sám vyrobil, čeká dražba ve prospěch projektu Sacrystal. Ten vrací skleněné lustry do kostela sv.

Fabiána a Šebestiána v Zákupích na Českolipsku. Jaromír Hanzlík viděl reportáž v České televizi a sám se přihlásil, aby s obnovou lustrů pomohl.

Snímek Bedřich Jetelina

Nová kaple v Mostě

Tři roky starý nápad se stal skutečností. V Mostě otevřel a požehnal biskup Stanislav Příbýl v úterý 25. února novou ekumenickou kapli v Domovech Harmonie určených seniorům. „Je to prostor, který jsem si od samého počátku představoval jako místo klidu, modlitby a útěchy pro naše klienty i jejich blízké,“ vysvětlil Luboš Trojna, ředitel Městské správy sociálních služeb v Mostě. Tento projekt by podle jeho slov nevznikl bez podpory a povzbuzení mnoha osob, stejně jako bez přispění mnoha dalších jednotlivců a subjektů - například Nadace ČEZ.

„Kaple představuje významný krok na cestě k naplnění klíčového cíle naší organizace – nabídnout komplexní péči, která zahrnuje nejen kvalitní sociální služby, ale také důraz na psychickou a duchovní pohodu našich klientů,“ připomněl ředitel.

Kaple nabízí prostor ticha, reflexe a duchovního rozhovoru, který bude přístupný nejen klientům, ale i jejich rodinám a blízkým. Nabízí útěchu v těžkých chvílích, podporu v přijímání náročných životních situací a příležitost ke spojení s duchovními – ať už v rámci osobních setkání, nebo při společných bohoslužbách a modlitbách.

Prostor je navržen tak, aby sloužil jako místo smíření a posiloval duševní i duchovní klid v kontextu péče o seniory.

V procesu zavádění paliativní péče v Domovech Harmonie sehrává tento prostor zásadní roli: napomáhá klientům i jejich rodinám zvládat konečné etapy života. Zároveň poskytuje zázemí pro vzpomínkové obřady, čímž posiluje komunitní a rodinné vazby, i po odchodu blízké osoby.

Závěr ekumenické slavnosti patřil zpěvu. Biskup navrhl, ačkoliv od Vánoc je daleko a slavnost se konala v liturgickém mezidobí, zazpívat si píseň, kterou všichni bez ohledu na víru nebo její vyznání znají: Narodil se Kristus Pán.

Snímek MSSS Most

Kryry zaslechly Boží hlas

V nejjihnějším cípu litoměřické diecéze, v malém městečku Kryry, se dne 1. března konal večer chval, vedený křesťanským sdružením Koinonia Jana Křitele z Plzně. Toto modlitební setkání se uskutečnilo v místním kulturním domě, stejně jako už i v předchozí době.

Hned při vstupu do budovy se musel návštěvník rozhodnout zda se vydá vlevo do místní hospůdky, zaplněné štamgasty, nebo bude pokračovat dále rovně do sálu, ze kterého se od 18:00 linula hudba. Zpěv chválové kapely velmi rychle vtáhl přítomné do modlitby. Některé účastníky nenechal tento způsob modlitby v klidu sedět, vstali a se zvednutými rukama chválili Stvořitele, jiní tančili, tleskali, mávali prapory, vše k větší slávě Boha. Součástí večera byla i svědectví lidí z komunity Jana Křitele o tom, jak Bůh vstoupil do jejich života. Představený komunity P. Alvaro Grammatica pak vedl promluvu

s následnou modlitbou nad biblickým úryvkem o uzdravení chromé ženy (Luk 13, 10-17), která po 18 letech své nemoci zaslechla Ježíšův hlas a byla uzdravena. Prosil, abychom se také my, schovaní ve svých životech a stagnující ve víře, zaslechli hlas Boha a nechali se jím uzdravit, zachránit a pozvat k plnému společenství a životu s ním.

Setkání se účastnilo téměř sedm desítek lidí. Na modlitbu zavítal i generální vikář Radek Jurnečka. Po skončení modlitebního večera bylo ve foyer připraveno bohaté občerstvení s možností seznámení a osobních rozhovorů. Pořadatelem akce byl místní aktivní katolík Aleš Nevečeřal z Ekumenického modlitebního společenství, které se schází k modlitbě chval, sdílení a biblistice, každou středu od 17 hodin na faře v Jesenici u Rakovníka.

Martin Münster

Návštěva souseda

Biskup Stanislav Příbýl přivítal v Litoměřicích na návštěvě svého souseda z drážďansko-míšeňské diecéze, biskupa Heinricha Timmererse. Bylo to přátelské setkání spojené se sdílením „biskupských zkušeností“. Litoměřický biskup zahrál drážďansko-míšeňskému na varhany v historické biskupské kapli i v katedrále sv. Štěpána a provedl ho kostelem u Věch svatých.

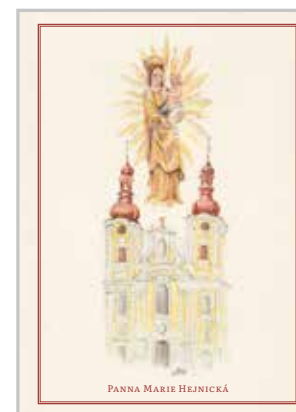

Text a snímek jmn

Nová modlitební kartička v Hejnicích

Po mnoha desetiletích připravila farnost v Hejnicích modlitební kartičku s novým originálním motivem. Kostel s Madonou Mater Formosa namalovala díky Agathe Széchényi Sophie Trauttmansdorff.

Repro farnost Hejnice

Mládež organizuje modlitby za kněze

Na dálku lidé obvykle adoptují malé děti a studenty v chudých zemích. Pomáhají jim tak ke vzdělání. Docela jiný typ péče nabízí litoměřické Diecézní centrum mládeže: modlitební adopci kněží v litoměřické diecézi.

Mládež si vzala za svůj nápad, který se osvědčil v diecézích brněnské, ostravsko-opavské a olomoucké. Iniciativa „Adoptuj si kněze“ je modlitební podporou konkrétního a náhodně vybraného duchovního. „Tou největší posilou, kterou může každý z nás našim bratřím v kněžské službě poskytnout, je modlitba. A právě na ní je tato

aktivita založena. Každý, kdo se rozhodne zapojit, se vlastně přihlásí o úkol modlit se za některého kněze,“ popisuje Hana Tahotná z Diecézního centra mládeže v Litoměřicích a dodává: „Sami vidíme, že vytrvalou modlitbu potřebují. A já věřím v sílu této modlitby,“ dodává.

Zapojit se může úplně každý, nejen mládež. Stačí napsat na email dcm@dltm.cz zprávu s předmětem „adopce kněze“. „Po organizační stránce už zbytek obstaráme my. Z velké sklenice vylosujeme jméno kněze a žadateli pošleme elektronickou kartičku s jeho jménem a modlitbou, kterou může vy-

užít,“ popisuje Hana Tahotná. Odhaduje, že polovinu zájemců tvoří mladí lidé a druhou pak další věkové kategorie, protože na věk nebo bydliště se pisatelů nevyptávají. „Rozesbraná“ k modlitební adopci už je čtvrtina diecézního kléru. Další čekají na iniciativu věřících.

Hanu Tahotnou těší podpora biskupa. „Ptali jsme se a on s tím souhlasil s tím, že modlitby není nikdy dost. Takže to máme s biskupským požehnáním,“ uzavírá.

(mach)

Requiem za oběti požáru v Mostě

Mostecký duchovní správce P. Leo Gallas připravil zádušní bohoslužbu za sedm obětí požáru v restauraci u Kojota v Mostě. Mši svatou sloužil společně s biskupem Stanislavem Příbylem v pátek 17. ledna v „přesunutém“ kostele Nanebevzetí Panny Marie.

Iniciativu kněze ocenil mostecký primátor Marek Hrvol a při smuteční řeči v úvodu bohoslužby zdůraznil, že „naše myšlenky nejsou jen s těmi, kteří přišli o život, ale i s těmi, kteří jsou zraněni, s jejich rodinami, přáteli a příbuznými“.

Před oltářem leželo sedm růží, symbolizujících sedm obětí neštěstí. Lidé přinášeli květinové dary, vzkazy a drobnosti. Město je pak přesunulo na pietní místo na hřbitově.

Přítomné příbuzné, přátele obětí a zraněných a obyvatele města pozdravil biskup Příbyl. „Sdílená radost je dvojnásobná a sdílená bolest je poloviční. Být spolu a být si nablízku je důležité, a proto jsme se tu sešli. Děkuji, že tu můžu být s vámi,“ uvedl.

Mezi smutečními hosty byl i pravoslavný biskup, vladyka Izaiáš. Kázal P. Leo Gallas. „Jedním z úkolů faráře je dávat lidem útěchu, posilu a naději v těžkých chvílích jejich života,“ uvedl kněz. Připomněl, že ve starobylém mosteckém kostele se po celé věky obyvatelé Mostu setkávali v dobách neštěstí, smutku a nebezpečí a společně prosili Boha o ochranu a útěchu. „Bůh nám dal naději, že smrt nemá poslední slovo, že není konečnou stanicí naší životní pouti. A když už se nemůžeme spoléhat na sebe a svou křehkost, můžeme se spolehnout na Boha a jeho milosrdenství. Tomu my křesťané věříme,“ doplnil.

Biskup Stanislav Příbyl ocenil práci lidí z integrovaného záchranného systému. Po bohoslužbě pak zvláště poděkoval Patriku Christianu Cmorejovi, vedoucímu zásahu zdravotníků.

Tragédie se odehrála v noci ze soboty 11. na neděli 12. ledna. Na místě přišlo o život šest lidí, dalších osm zraněných odvezli záchranáři do nemocnic, jedna z pacientek následně zemřela.

(jmn)

Setkání po bohoslužbě. Biskup děkuje prostřednictvím velitele zásahu zdravotníků Patrika Christiana Cmoreje všem záchranářům. Snímek autor

Před oltářem leželo sedm růží za sedm obětí neštěstí. Snímek Jiří Vopálenský / Člověk a Víra

Alianční týden: prosby za jednotu, sdílení evangelia a misii

Poprvé se křesťané v biskupském městě sešli na začátku ledna při ekumenické bohoslužbě v Aliančním týdnu modliteb na jednom jediném místě. V Červeném kostele, kde se v Litoměřicích schází baptisté.

„Dříve jsme putovali mezi sbory a farnostmi, ale obvykle přišli jen místní věřící a navštívil je duchovní z jiné církve a posloužil kázáním. Tentokrát se modlí shromáždění křesťanů prakticky se všemi duchovními místními církví,“ uvedl na úvod Petr Štecha, předseda staršovstva sboru Bratrské jednoty baptistů.

V univernitní kapli v Ústí nad Labem se 7. ledna uskutečnila ekumenická bohoslužba. Kazatelé byli P. Martin Dávidek a Štěpán Hlavsa z Apoštolské církve. Snímek UJEP

Úvodní modlitby se ujal Benjamin Pavlík, kazatel Církve adventistů sedmého dne. Bohoslužbu doprovázela kapela hostitelského společenství a zpěvem písní, které jsou známé napříč denominacemi, se přidávali i účastníci bohoslužby.

Z biblických čtení přednášel generální vikář Radek Jurnečka a na evangelijní úryvek o Ježíšově podobení o rozsévání kázal Filip Jandovský ze sboru Evangelické církve metodistické. „Často zažívám tento příběh sám v sobě. Někdy si připadám jako vyprahlá skála, na které nic nevzklíčí, to když si chystám kázání. Jindy přiletí ptáci, různé vzruchy, touhy a události, které to dobré zrno zobají. Je ve mně i bodláčí, které odsouvá to podstatné,“ popsal. Jak ale doplnil, každý křesťan by

si měl všimnout úrodných oblastí v sobě samém, na které „dopadá“ Boží slovo. „Člověk potom ze sebe vydá ovoce a má hroznou radost, že setba přinesla něco plodného a duchaplného,“ doplnil a povzbudil, že sice v sobě máme také půdu pro pěstování nevhodnou, spoustu jalového a nepřátelského, ale přesto si Boží slovo umí najít cestu. „Začne v člověku růst, působit a tvořit. Bůh je mocný a milosrdný,“ vyzdvihl.

Přímluvy ve skupinkách

Po vyznání hříchů následovala přímluvná modlitba, kterou navrhl Petr Štecha vést v malých skupinkách. Kolem každého duchovního se shromáždil co nejpestřejší hlouček zástupců jednotlivých vyznání. Ti pak v tomto malém kruhu na několika místech v kostele přednášeli

Přímluvné modlitby při litoměřické ekumenické bohoslužbě ve skupinách. Tuto vedl místní evangelický farář Benjamin Roll. Snímek autor

v tichosti prosby za jednotlivá společenství, jednotu, šíření evangelia a misijní úsilí církví a zejména odvahu ke svědectví o Kristu v tomto světě.

Na společnou modlitbu Páně navázalo požehnání a pestré pohoštění, které připravili sboroví věřící od baptistů, a především „docela obyčejné, milé a přátelské setkání věřících křesťanů“, jak si pochvaloval generální vikář Radek Jurnečka.

Ekumena nejen v Litoměřicích

Ve stejný den se v rámci Aliančního týdne uskutečnila bohoslužba také v kapli Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, kde katolickou církev zastupoval někdejší generální vikář Martin Dávidek. V rámci navazujícího Týdne modliteb za jednotu křesťanů (ten je pod záštitou katolické církve) se v litoměřické diecézi chystají další modlitební setkání. Jedno z nich například v Bělé pod Bezdězem.

Jiří Nývlt

V rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů se v Bělé pod Bezdězem tradičně koná ekumenická bohoslužba. Modlitební setkání se uskutečnilo v teple modlitebny Bratrské jednoty baptistů. Bohoslužbu vedl P. Kamil Škoda, ale při bohoslužbě se ve čtení Písma sv. střídali věřící ze společenství katolíků i baptistů. Kázání měl připravený bratr kazatel Jiří Šimek ze sboru v Brništi, pod který místní „misijní stanice“ baptistů spadá. O bělskou malou komunitu baptistů se stará Miloš Tresa – laický kazatel. Ten na začátku všechny přivítal. Pak se ale chopil kytary, neboť v modlitebně jsou zvyklí zpívat chvály. Všichni se dle svých možností přidali. Po společné modlitbě Páně a požehnání se pokračovalo pohoštěním a družnými rozhovory. Káva i čaj tekly proudem a buchty i chlebičky podtrhly charakter přátelského ekumenického setkání. Snímek archiv farnosti Bělá pod Bezdězem

Na sklonku ledna se v Praze uskutečnil Studijní den o synodalitě. Předcházely plenárnímu zasedání České biskupské konference.

Litoměřická diecéze měla podstatné zastoupení: biskup Stanislav Příbyl, Radek Vašínek, spirituál pražského semináře, generální vikář Radek Jurnečka a jáhen Michal Olekšák.

Studijního dne v Praze se totiž účastnili nejen biskupové, ale zástupci diecézí, kteří se věnují synodalitě, plus členové Národního synodálního týmu. Přijel mezi ně kardinál Mario Grech, generální sekretář biskupské synody, v přednášce vyzdvihl synodalitu jako klíčový princip života církve.

Biskup:

Synodalita se projevuje ve vztazích. Tou cestou jsme se vydali

Kardinál Grech upozornil na význam třetí fáze synodálního procesu, označované jako „realizace“: „Synodální proces by neměl být chápán jako jednorázová událost, ale jako způsob života a práce celé církve,“ zdůraznil.

Zásadní roli v synodálním procesu hrají biskupové. „Biskup je viditelným principem jednoty ve své diecézi,“ připomněl kardinál s odkazem na koncilní dokumenty. Právě biskupové mají odpovědnost za to, aby výsledky synodálního procesu byly přijaty a staly se součástí každodenního života v diecézích.

Jak je to v litoměřické diecézi shrnul biskup Stanislav Příbyl: „Synodalita se projevuje ve vztazích. A právě touto cestou jsme se vydali: upevnit vztahy ve společenství se všemi diecézany, v presbyteriu s kněžími vytvořit společenství opřené o přátelské vztahy budované pro církev. Využíváme synodálně fungující instituty v diecézi, jako je kněžská rada, sbor poradců, ekonomická rada a nyní nově pastorační rada diecéze. To všechno děláme proto, aby se lidé v naší diecézi mohli setkat s Kristem,“ popsal biskup.

(podle cirkev.cz, mach)

Snímky Lucie Horníková / Člověk a Víra

Ovlivní studijní den o synodalitě naši litoměřickou diecézi?

V sále kardinála Berana na pražském arcibiskupství se sešli biskupové, generální vikáři a někteří zástupci diecézí. Když do sálu přišel kardinál Grech, bylo skvělé, že tam nevstoupil žádný v purpuru oblečený papaláš, ale kardinál, který se hned začal s každým bavit a zajímal se, kdo jsme a odkud. Celkem nepřehlédnutelný hlouček tvořil náš biskup Stanislav Příbyl, jeho generální vikář Radek Jurnečka a náš diecézní kněz Radek Vašínek, který nyní působí jako spirituál v pražském semináři, a má maličkost. Pan kardinál se nás hned začal vyptávat, kdo jsme a co děláme v naší diecézi. Když mu biskup řekl, že jsem trvalý jáhen, byl potěšen, že také jáhen je na studijním dni biskupů. Nervozita ze mě úplně spadla.

První část dne se pan kardinál věnoval ve své obsáhlé promluvě třetí fázi synodálního procesu, který výstižně nazývá realizací, což můžeme chápat jako přivedení synodalitě do života v diecézi. Zdůraznil, že bez biskupa to nikdy nepůjde, protože on je ten, kdo je za svou diecézi zodpovědný. On je také jediný, kdo může ve své diecézi využít sy-

nodalitu jakou velkou příležitostí pro proměnu místní církve se spoluúčastí svých diecézanů. Po krátké pauze začala diskuse a pár biskupů se dotazovalo, co mají dělat, když naráží na některé překážky pro aplikování synodalitě, které jako biskup nemůže třeba z důvodu církevního práva změnit. Zde zazněl zajímavý pohled: být odvážný a nebát se ptát, klidně i samotného papeže, jako nejvyšší autority církve.

Před obědem jsme dostali seznam skupinek, do kterých byly před zahájením účastníci losováni, aby si nikdo nemohl vybírat, s kým chce nebo nechce být. Když jsem zjistil, v jaké skupince se nachází mé jméno, nejprve jsem si myslel, že je to nějaký šprým našeho biskupa, ale následně se mi dostalo vysvětlení, že opravdu ne a že budu ve skupině s kardinálem Grechem, arcibiskupem Graubnerem, profesorem Halíkem, nově jmenovaným biskupem Prokopem Brožem a generálním vikářem Henzlem z Českých Budějovic. Na náhody nevěřím,

a tak jsem se začal těšit a byl jsem velice zvědavý, jak tato osobnostně silná skupina bude fungovat. Téma, která jsme si zvolili, byla: očekávání, strach ze zklamání a synodální konverze. Každý z nás jsme mohli otevřeně říct svůj pohled a názor, ale za podmínky dodržení časového limitu. To byl pro některé asi největší oříšek. Všechny nás hned na začátku osvobodil z takového divného respektu profesor Halík, který nám řekl: „Prosím, neoslovujte mě profesore, já jsem Tomáš.“ Pro mne bylo potěšující, když Prokop Brož a Tomáš Halík můj pohled o dnešním poslání jáhenství a jeho stálém přínosu i z pohledu synodalitě reflektovali kladně. Bylo patrné, že skutečně naslouchají. Když se naše skupinka prezentovala před všemi přítomnými, byl jsem potěšený, když biskup Brož můj pohled o přínosu jáhnů prezentoval jako první výstup.

Když skončila prezentace skupinek, které poslouchal kardinál Grech a dělal si poznámky, následovala prezentace diecézí. Některé to vzaly z gruntu a některé prostě pokulhávaly. Za naši diecézi jsme svobod-

ně delegovali pana biskupa Stanislava, a na to, že je v úřadu sotva rok, bylo patrné, že je to biskup, který synodálnímu procesu věří a nebude o něm jen mluvit. Důkazem a signálem pro naši diecézi byl první kněžský den v Litoměřicích, který některé zaskočil synodálním duchem. Posledním viditelným krokem je ustanovení nové pastorační rady diecéze, která je většinou složená z žen a laiků, a jsou zde zastoupeny opravdu všechny skupiny v diecézi. To je, myslím, ta realizace synodalitě v praxi. Kardinál Grech v závěru všem

poděkoval a řekl, že poznámky, které si dnes u nás v České republice udělal, bude moc rád tlumočit vzápětí Svatému otci Františkovi. Biskupy to evidentně potěšilo.

Závěr studijního dne patřil společně neokázalé mši sváté ve Svato-václavské kapli v pražské katedrále. Kázání pana kardinála bylo na evangelium o mladém vínu a starých měších. Teprve tady, při pohledu na některé přítomné a i díky kázání jsem si uvědomil, jak synodální praxe nebude všude stejná. Není to asi ani možné. Stejně jako to bylo s Druhým vatikánským koncilem, který je ještě i dnes pro některé jako oheň na střeše. A tak mladé bouřlivé synodální víno plné Ducha Svatého asi prostě není vhodné pro staré, zpuchřelé a zaprášené měchy. Ale že může přinést mnoho dobrého, v to věřím, a proto je dobré synodální praxi podporovat jako *modus vivendi et operandi*.

Michal Olekšák, jáhen v Dlouhém Mostě

Těžkosti s pornografií nesmí být v církvi TABU

Na začátku roku distribuovali vikáři do farností letáky spolku NePornu. Jeho ředitele Peta Luptona jsme se vyptávali, proč míří právě mezi věřící.

Týká se problém s pornografií i aktivních křesťanů? Víme, že u závislosti na alkoholu a psychotropních látkách odborníci tvrdí, že je to problém všech bez ohledu na vzdělání, víru či povolání.

Ano, u pornografie je to podobné jako u látkových závislostí. Alkohol je u nás velice dostupný, avšak pornografie je ještě dostupnější – a navíc je zdarma. Při prodeji alkoholu mladistvým zkontrolují občanku, takže děti se k němu zas až tak snadno nedostanou, nebo tu jsou alespoň nějaké reálné překážky.

U pornografie je to ovšem naprosto jinak, jelikož je pro nezletilé přístupná online už od raného věku, přičemž průzkumy ukazují, že průměrně ji děti sledují již od jedenácti let. Podobně jako u alkoholu a drog jsou obzvláště děti velmi náchylné k vytvoření si nezdravého vzorce chování, který může snadno přerůst v závislost. Do toho žijí pod tlakem okolí, protože mezi kamarády to „jede“. Rodiče o tom moc nemluví, a co si budeme povídat, v církvi je to spíš tabuizované téma. Nebo je spojené jen s „opakovaným hříchem“.

Jak je to statisticky, máte takové údaje?

Statistiky ukazují, že pornografii na denní nebo týdenní bázi sleduje až polovina mužů a desetina žen. Už na týdenní bázi je zde vysoké riziko vzniku problematického užívání pornografie, přičemž na denní bázi se jedná v pod-

statě o jistotu, že daný člověk má již problém.

V roce 2018 udělala u nás Česká evangelikální aliance výzkum, kde se ukázalo, že z 85 % všech respondentů, kteří se označili za aktivní křesťany, sledovalo pornografii 43 % mužů a 12 % žen. U duchovních je to podle jiného průzkumu ze zámoří až pětina osob.

Jak rizikové chování, potažmo potom závislost, vzniká a jak se projevuje? Asi si dokážeme představit, jak vypadá závislost na nějaké psychotropní látce, ale ne na pornografii.

Zjednodušeně zde mluvíme o behaviorální závislosti, kdy oficiální diagnóza dle MKN-11 zní kompulzivní porucha sexuálního chování. Slovo závislost zde používáme, protože je pro většinu lidí srozumitelnější.

Behaviorální závislostí vlastně do těch látkových nemají moc daleko a jedná se prakticky o velmi podobnou poruchu. Zjednodušeně řečeno to znamená, že když má člověk ve svém životě nějaký problém, těžkost, nedostatek nebo přebytek, řeší to únikem. Nikoliv konstruktivně, ale tím, že od těchto pocitů utíká. Nejčastěji se jedná třeba o pocity osamění, stresu, únavy, nudy, nejistoty atd. Někteří lidé unikají například k alkoholu, jiní zase k pornografii.

Konzumace pornografie naproti tomu přináší v daném okamžiku pozitivní pocity. Uvolňuje se například noradrenalin a oxytocin, dopamin, což jsou hormony, které naše tělo přirozeně produkuje. Při sledování pornografie se ovšem vylučují v nadměrném množství a tím postupně narušují hormonální rovnováhu v mozku. A pak následuje potřeba tyto „dávký“ zvyšovat, ať už ve formě vyšší frekvence, nebo silnějšího či více šokujícího obsahu, aby mozek dosáhl stejné míry uspokojení. Takto se postupně vytvoří návyk, kterého se potom lidé už těžko zbavují. Vzniká totiž nový standard v mozku, který vyžaduje přísun těchto hormonů. A když chybí, projevuje se ve formě bažení, touze po jejich přísu-

nu, podobně jako například u alkoholu. Představme si to jako silnou chuť na alkoholové opojení.

Čili „sjiždění se“ vlastními hormony?

V podstatě ano. Je-li to spojené s masturbací, tak orgasmus sám o sobě funguje jako největší přirozená odměna, kterou my můžeme poskytnout našemu centru odměn v mozku. Když to zkombinujete s pornografií, tak vlastně v tomto světě neexistuje srovnatelně intenzivní podnět. Tedy kromě tvrdých drog, které dají mozku srovnatelnou míru uspokojení. Je to tak silný element, že se k němu budeme chtít vracet opakovaně.

My tímto rozhovorem promlouváme ke křesťanské komunitě. Katechismus se o pornografii vyjadřuje poměrně jednoznačně negativně. Čím to, že ač je to spojeno s morálním imperativem, tak se k tomu lidé uchylují?

Roli hrají dva aspekty. Předně je to zmíněná dostupnost, která se zároveň týká i křesťanských dětí. Pokud jsou vystaveny pornografii v raném věku a nemají možnost to v bezpečném prostředí probrat doma, snadno si mohou vybudovat nezdravý návyk s tím, že i svědomí se postupně otupí...

Druhá věc je samotné církevní prostředí, které sice opakuje morální imperativ, nicméně často se zdůrazňuje pouze dodržování morálky. Problém je, že mnohdy chybí zmínky o milosti či formách pomoci a že se křesťané nesetkávají tolik s pochopením, ale spíše s odsouzením. Když se do něčeho takového věřící člověk namočí, tak vlastně potom ani neví, jak to řešit. Velmi podobné je to s alkoholismem. V lidech hřích v kombinaci s vlastní neschopností s tím něco dělat vyvolává pocity viny, studu a hanby, které je ale přerůstají, vedou k marginalizaci, popírání a dalším únikům k pornografii.

Jak moc je těžké přiznat si ten problém sobě samému? Víme z příkladu lidí, kteří sebedestruktivně pijí alkohol, že ten první krok od závislosti k léčbě, tedy přiznat si to, je stojí snad nejvíc úsilí. Kolik řečí o tom, jak to

mají pod kontrolou, mezitím pronesou.

Ano, je to těžké. V obecném povědomí společnosti závislost na pornografii prakticky není přítomná. Navíc se dotýká intimní oblasti. Ale Bohu díky se o tom začíná mluvit víc a víc, třeba teď o tom otevřeně hovoříme do Zdislavy, takže já věřím, že během pár let to obecné povědomí už pojme.

Přiznat si problém je samozřejmě obrovský krok kupředu, ale to ještě neznamená, že to „bude řešit“. Ono to totiž najednou vyžaduje spoustu dřiny. Vidíme to u alkoholiků a drogově závislých, že jít na léčení je obrovský krok kupředu. Jenže teď si vezměte, že v České republice v podstatě neexistuje nějaká systematická léčba závislostí na pornografii. Spousta lidí tuto nelátkovou závislost řeší nějak ambulantně. Nestráví nějakou dobu v izolaci v nějakém zařízení, kde by k pornografii neměli přístup (jako tomu je při léčbě alkoholismu). Řeší si to v běžném životě. Takže když si problém přiznají a rozhodnou se ho řešit, čeká je další těžký úsek cesty.

A k tomu to pohoršení. Vlastně se trochu bojím, jestli lidé vůbec vezmou ten leták, který teď putoval přes vikáře do farností, do ruky. Je to přece jen stigmatizující: hele on/a se asi dívá na porno.

Je to velký úkol o tomto tématu mluvit – pro kněze a všechny, kdo v církvi vedou svěřený lid. Připravujeme v naší organizaci i semináře pro kněze, kazatele, vedoucí. Musíme v církvi vytvářet bezpečné prostředí, abychom i o těchto těžkých tématech dokázali mluvit otevřeně a vytvořit i prostor pro pomoc těm, kteří s takovým problémem přijdou, aby věděli, že se jim nedostane odsouzení, ale bude jim pomoheno, dostanou radu, kam se obrátit a kde je provedou řešením takové těžkosti. Například na zpověď může navázat účinná pomoc.

Další církevní práce se týká například možnosti otevírat toto téma na generačních setkáních pro rodiče, ve společenství chlapců, žen (maminek) i při práci s mládeží. Nevyvolávat v lidech pocity studu či hanby, neodsuzovat, ale zároveň otevřeně upozorňovat, že je to nebezpečné a není radno si s pornografií zahrávat. Pamatujme přitom na Boží milost, že Bůh nám s našimi těžkostmi chce pomoci, že nás miluje, že nás přijímá. Je potřeba lidem, kteří zápasí s touto oblastí, spíše dávat naději, že takový boj lze vyhrát. Setkávám se bohužel spíše s tím, že se křesťané bojí toto téma otevřít, protože se bojí odsouzení.

Jak konkrétně vaše pomoc vypadá? Co vlastně nabízíte?

Můžeme pomoci otevírat toto téma nějakým efektivním způsobem. Tedy můžeme pomoci i s tím, jak na to – školíme duchovní a vedoucí společenství. Pomáháme vzdělávat jednotlivá církevní společenství a pak také pomáháme konkrétním lidem v jejich situaci svým poradenstvím a doprovázením. Jak si zabránit v přístupu k pornografii? Jak odhalit spouštěče, které vedou ke sledování pornografie? Jak s těmi spouštěči nějak konstruktivně pracovat? Co chceme ve svém životě místo toho? Vedeme k povzbuzení a k budování zdravých hlubokých vztahů, kdy člověk může o tom tématu mluvit otevřeně třeba s někým blízkým, s někým, kdo mu bude dělat parťáka, kdo ho bude doprovázet, protože vlastně i to pomáhá k destigmatizaci. Spojujeme lidi a doprovázíme je třeba i formou podpůrných skupin anebo v rámci online komunity. Spoustu rad naleznou lidé také na našem webu NePornu.cz. Já ale vždycky zdůrazňuji, že nejsme náhradou odborné terapeutické pomoci. Čili je to svépomocná záležitost podobně jako Anonymní alkoholici při řešení těžkostí ze závislosti na alkoholu. Ale oproti nim máme mnohem větší důraz právě na vedení a doprovázení proskolenými lidmi, kteří dokáží druhé nasměrovat a vést.

Jiří Nývlt

Chcete se dozvědět více?

Web NePornu

Podpůrné skupiny

Online kurzy

E-shop

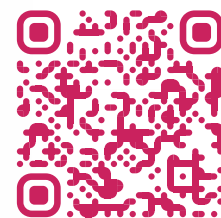

Jak nás podpořit?

2601745437/2010

Do zprávy pro příjemce napište DAR a svůj e-mail (pro zájemce)

Generální partner
Ageus Reha, s.r.o.
ageus.vyrobcce.com

NE PORN

Pomáháme lidem v závislosti na pornu

info@nepornu.cz

NePornu.cz

Nebud' na to sám!

Jak připravovat vstupy do škol?

Třicítka katechetů, pastoračních asistentů, řeholnic, kněží a dokonce i představená dominikánek Krista Chládková dorazili 4. března do Litoměřic na vzdělávací seminář nazvaný *Inspirace pro vstupy do škol*.

V biskupském městě se sešli lidé z praxe, kteří se práci se školními kolektivy věnují. V Diecézním domě kardinála

ti. Spíš jsme hledali, jak to dělat lépe. Jak se vůbec se školou kontaktovat, jak navázat nějaké vztahy, jak připravit nabídku. Nebo co může odrazovat děti i pedagogy, které zveme, jaký používat při těch setkáních slovník, abychom byli srozumitelní,“ popsala jedna z lektorek Pavla Edita Herciková.

Zajímavé bylo představení pomůcek, jako jsou obrázky, pracovní listy nebo biblické postavičky, které mohou děti modelovat, a tak jsou ty menší například vtaženy do biblických příběhů. „Vyzkoušeli jsme si na vlastní kůži na příkladu naší katedrály, jak dělat program šitý na míru nějakému svátku, našemu kostelu i skupině dětí nově, jinak a s novými nápady,“ popsala za hostitelské Katechetické centrum jeho vedoucí Barbora Nývltová. Šlo především o to, na co a jak školy vlastně pozvat, jak takový program připravit a pak také co v kostele akcentovat, s čím se dá pracovat a nač návštěvníky upozornit. „V každém kostele máme mnoho symbolů, které vypovídají o křesťanství. Ty můžeme dětem přiblížit a popsat jejich význam. Co znamená kříž? K čemu nám je svěcená voda? Proč máme všude sochy Panny Marie? Proč je pro nás tak důležitá? Na co je oltář a co se u něj odehrává, co to znamená?“ popisuje Nývltová.

Lektoři si pochvalovali, že je skvělým zjištěním, že na severu Čech není v oblasti práce se školními kolektivy půda neoraná. „Máme radost z toho, co všechno se v této diecézi v tomto směru dělá. Všichni tito lidé by jistě uvítali další spolupracovníky. My budeme velice rádi školit, školit a školit,“ usmívá se Pavla Edita Herciková. Popsala, že pražské centrum

připravuje programů pro školy celou řadu a některé přesahují vstupy do škol či představení městských chrámů. Dělají i výlety, při nichž putují na nějaké místo nebo ke kostelu v krajině. „Programy vytvoříme s úmyslem někoho přesvědčovat, nýbrž ukázat, proč je například pro křesťany důležité setkává-

ní, modlitba nebo slavení svátků během roku. Proč je kostel pro město, v němž lidé žijí, významný,“ popisuje člen týmu a bohoslovec Radek Búbela.

Chválou na adresu školitelů i těch, kdo se přijeli vzdělávat, nešetřila ani představená

dominikánek (a předsedkyně Konference vyšších představených ženských řeholí v ČR) Krista Chládková. „Jsem moc ráda, že se najde tolik lidí, kteří jsou ochotni se takhle vzdělávat, aby mohli naši společenosti říct něco víc o křesťanství. Přijde mi hodně dobré, že tu je správně namíchaná teorie s praxí. Že si to potom můžeme prakticky hned vyzkoušet. A doufám, že za nějaký čas to budu moci využít, tedy až nebudu tolik pohlcená vnitrocírkevní službou a zas budu dělat něco víc navenek. Tohle totiž považuji za hodně dobrý nápad a hodně dobrou cestu, jak se dostat k lidem,“ uzavírá sestra Krista.

(jmn)

Oblastní setkání katechetů. Kde jsou, co dělají a jak jim pomoci

Vikariát od vikariátu litoměřické diecéze se mohou katecheté od února až do dubna postupně potkat a propojit s Katechetickým centrem biskupství. Děje se tak při oblastních setkáních. „Děláme to proto, abychom se mezi sebou znali. Abych se i já seznámila s lidmi, kteří se katechezi věnují nebo se jí chtějí věnovat. Také abych věděla, co kde a kdo potřebuje. Je to průzkum terénu a podmínek, abychom mohli reagovat na potřeby, které vycházejí z jednotlivých regionů naší diecéze. Jde především o osobní a přátelské setkání,“ vysvětluje vedoucí centra Barbora Nývltová. Katechetům představí, co může centrum právě teď nabídnout (publikace, materiály či kurzy) a jak jim může v jejich dobrovolné práci pomoci. „Vyzkoušíme si také některé pedagogické metody, které pak lze používat v katechetické praxi. Aby to nebyla nuda, tak si to trochu okořeníme něčím zajímavým. Například při práci ve skupině se někdo představí a ostatní mu namalují, jakou má barvu, prostě jaká barva k tomu člověku patří, jak si ho představují,“ popisuje.

Ze setkání si přiváží kontakty na lidi, kteří pracují jako katecheté nebo se věnují práci většinou s dětmi, mladými lidmi i dospělými, které doprovázejí ve víře. „Chtěla bych rozšířit portfolio lidí, kteří se tomu skutečně věnují. Jsou tu totiž skvělí lidé, kteří bez nějakého oficiálního papíru nebo pověření pomáhají knězi. Mají třeba status pastoračního asistenta nebo jsou to úplní dobrovolníci,“ vysvětluje Nývltová.

Cílem je vytvořit společenství lidí, kteří se věnují katechetické práci, inspirovat se navzájem, obohatovat svou práci a sdílet zkušenosti. „Proto jsem také založila facebookovou skupinu, kde se můžeme potkávat i na dálku. Je veřejná a jmenuje se Katechetické centrum biskupství litoměřického. Budu ráda, když se i tam budou objevovat inspirativní materiály z terénu,“ uzavírá Barbora Nývltová.

(jmn)

Křesťanské svátky pro školy za dveřmi chrámů

Že advent a Vánoce nejsou jen věnec, stromeček, dárky a lidové zvyky, se mohly přesvědčit děti ze základních škol z Litoměřic a okolí. V závěru prosince se mohly dozvědět, co vlastně křesťané v těchto dnech slaví.

Katedrálou sv. Štěpána a litoměřickým kostelem sv. Vojtěcha jich v posledních dnech před svátky prošlo na pět set. Dómský pahorek se na několik dní stal poměrně hlučným místem. Halasné veselí přichozích bylo slyšet až na biskupské kurii. To se ale změnilo jejich vstupem do hlavního chrámu diecéze. Děti od pěti do patnácti let spolu se svými učiteli proživali zhruba hodinový program, který jim představoval křesťanské svátky docela jinak, než jsou zvyklé ze školních lavic. Do těch chrámových usedly jen na malou chvíli – pak už je čekalo hledání významů symbolů: věnce, svící, zelené větvičky a fialové barvy a obrázků Panny Marie, anděla, hvězdy a srdce. Školáci je pak nalézali po všech zákoutích katedrály, po které se svobodně a s překvapivě pokojným respektem pohybovali.

Betlémskou událost, která změnila dějiny lidstva a odstartovala letopočet, hledali ti starší přímo v Bibli, které byly ukryté na několika místech svatoštěpánského chrámu. „Každý se s Knihou knih potkal, otevřel ji, zalistoval a hledal konkrétní pasáž nebo slovo. Jedna třída mě překvapila poměrně dobrou znalostí, co Písmo je a o čem vypráví. Když jsem u učitele pátrala proč, vysvětlil mi, že jedna spolužačka se ke křesťanství hlásí, a tak už všichni ve škole při vyučování zjišťovali, co to znamená. A s Bibli se díky této dívce seznámili mnohem blíže,“ popisuje vedoucí katechetického centra litoměřického biskupství Barbora Nývltová, která děti katedrálou doprovázela. Pro všechny děti měla připravené také drobné dárky, které získala ve sbírce diecézních kněží a zaměstnanců kurie. Malé děti vstupovaly do katedrály s otevřenou pusou a odcházely nadšené. Druhostupňoví školáci přicházeli nejistě, váhavě a nechtělo se jim komunikovat. Program je ale strnul a na otázku, zda se dozvěděli něco nového, odpovídali jako znalci.

Co znamená adventní věnec a co křesťané slaví o Vánocích? Snímek autor

„Jsem rád, že děti poznají, jaké poselství se skrývá za tímto svátečním časem,“ těšilo učitele první třídy z litoměřické Masarykovy základní školy Ondřeje Kubištu. „Je skvělé, že děti se tady můžou projít, seznámit se s kostelem, sáhnout si do kroupky, že jim někdo vysvětlí význam toho gesta. Sám jsem překvapený, jak koukají a poslouchají,“ dodává. Hodina v katedrále byla zajímavá právě i pro učitele. Jeden z pedagogů křivočil s povděkem, že během času, kdy se jeho svěřenci věnovali programu, mohl zažít katedrálu jako nikdy předtím, jako při koncertech nebo návštěvách.

Programy pro školy nejsou v Litoměřicích novinkou. Už dvanáct let pro děti organizuje tato setkání Zdeňka Terezie Špringlová. Ta je letos provázela svátečním časem v kostele sv. Vojtěcha. „Dělám to už celou řadu let a nepředstavovala jsem jen vánoční příběh a advent, ale hlavně naději, lásku, radost a klid, které v sobě svátky přinášejí. Za nesmírně důležité považuji, že si odnesou, že kostel tu není jen pro věřící, ale že klid a pokoj tam můžou zažít všichni,“ uzavírá Zdeňka Terezie Špringlová.

Jiří Nýlt

Biblická inspirace pro letošní postní dobu

Biblický půst je spojený s pobytem na poušti. Je velmi zajímavé, že české slovo „půst“ je dost podobné právě slovu „poušť“.

Nicméně původ obou slov nedokazu- je jejich podobnost ve významu. Slovo „poušť“ pochází ze staroslovanského „pustyna“, tedy prostředí pusté a prázdné. Naproti tomu slovo „půst“ je odvozeno od německého „Fasten“, což je v překladu právě „půst“.

Opět zajímavé je, že toto německé slovo má základ ve staroněmeckém slově „fast“, což znamená „pevný, jistý a určitý“. České slovo půst je tedy odvozeno od kořene, který vypovídá: „být pevný a věrný v postním úsilí“.

Otevřeme Bibli! Pro nás zásadní Ježíšův půst se odehrál na počátku Ježíšovy veřejné činnosti, poté co byl pokřtěn v Jordánu Janem Křtitelem, kdy na něho sestoupil Duch Svatý a doslova ho „vyhnal“ do pouště, kde se odehrál v rámci 40 dnů přísného odříkání zápas Ježíše s ďáblem.

Pouští z Egypta do Zaslíbené země

Ve svém pohledu do Písma bychom však měli začít u příběhů „na poušti“ ve Starém Zákoně. V Egyptě zotročení Izraelitů putují 40 let pouští, v nedostatku jídla i pití, aby se naučili, co znamená žít zodpovědně před Bohem ve svobodné společnosti a ve svobodné zemi. Jsou nám lidsky velice blízcí. V Bibli stále znovu čteme, že se bouří, že reptají, nadávají na situaci nouze, obviňují společenské vůdce

z těchto problémů. Pro nás asi zá- rážející je prudká a tvrdá reakce ze strany Hospodina. Na tuto nedůvě- ru, že je do tohoto stavu uvedl právě On, aby je proměnil, odpovídá Bůh velmi tvrdě. Reptající a nespoko- jení lidé hynou, jsou vydáváni za kořist jedovatým hadům. Když od- hlédneme od této zážející tvrdosti samotného milosrdného Hospodi- na, můžeme si všimnout, že toto vyprávění nám chce nadčasově říci, kam vede pasivní postoj nespokojenosti, neustálého reptání a nadávání na špatnou situaci, neustálého ob- viňování politiků a společenských autorit z toho, že se mi nevede dob- ře. Tento zahořklý a plánovitě stále nesmiřitelně kritický postoj vede člověka k bezvýchodné depresi, nakonec k atmosféře beznadějnosti. To prudce odporuje tomu, k čemu jsme Bohem povoláni. Jsme povoláni k naději, k důvěře v lásku Boží, i tehdy, kdy se nedaří dobře.

Toto starozákonní vyprávění může být programem našeho letošního postního snažení: abychom usilovali o postoj nadě- je a důvěry v milujícího Boha i v dnešní společenské, politické, ano, i církevní atmosféře, která se stále více příklání právě k tomuto ke smrti vedoucímu po- stoju Izraelitů putujících pouští. Neustálá nespokojenost a nekonstruktivní kritické

postoje vůči všem, kteří mají ve společ- nosti i v církvi zodpovědné postavení, ne- vede k rozvinutí života, ale k dušení živo- ta, radosti a svobody. Můžeme se v tomto pohledu v postní době zamýšlet nad tím, jak vypadá můj vnitřní postoj k nynější značně těžké době. Nechávám se strh- nout jen neustálým nadáváním a nespo- kojeností, kterou nám vnucují některé společenské autority? Podléhám všeo- becne atmosféře jakési celospolečenské bezvýchodné deprese? Nebo se snažím svým malým dílem naopak přispět k dnes zanedbávané atmosféře spolupráce, na- děje, důvěry v silu pravdy a dobra? Jsem šířitelem pokoje, jak nás to učí Ježíš, nebo spíše šířitelem jedovaté nespokojenosti za každou cenu? V tomto pohledu může být praktický plán pro postní dobu: Šířit ve společnosti kolem mne atmosféru pokoje, smíření, odpuštění, úcty a respektu i k li- dem, kteří mají ode mne odlišný názor. Toto ale předpokládá nejdříve usilovnou práci na sobě, což není vůbec lehké. Půst je v tomto ohledu velice dobrou nabídkou času, kdy se o to s přimluvou církve v zá- dech mohu snažit.

Mojžíšův půst na Sinaji

Druhým důležitým vyprávěním je Moj- žíšův čtyřicetidenní půst na hoře Chore-

bu (Sinaji). Následuje poté, co byl roz- zlobený nad rychlým pádem Izraelitů zpět do modloslužby. Lidé byli netrpěliví z dlouhé nepřítomnosti Mojžíše, který se vydal na horu přijmout a následně náro- du předat desky Desatera. Mojžíš rozbil původní desky Desatera, která byla psána Hospodinovou rukou, a následně se opět vydal na Boží horu, aby v atmosféře dlou- hého postu („nejedl chleba a nepil vodu“) znovu přijal a předal lidu Hospodinův etický zákon. Co z tohoto vyprávění může plynout prakticky pro nás? Mojžíš je zklamaný, rozzlobený nad liknavostí lidí, které vede v pouti za Hospodinem, Bo- hem Izraele. V těchto čtyřiceti dnech postu a samoty rozjímá Mojžíš nad svou budoucí činností jako vůdce lidí, bilancu- je a přemýšlí před Bohem, jak provádět svou budoucí „práci“, aby byla opravdu spojena se vztahem k Bohu. My též mů- žeme být v mnohých věcech svého života zklamaní, možná dokonce „zrazení“. Jak s tím zacházím? Postní doba nám dává příležitost k postoji smíření, odpuštění, stavění mostů, úcty a respektu i k těm, kteří nám ublížili.

Eliáš si zoufá

Třetím výrazným vyprávěním o čtyrice- tidenním postu je příběh o Eliášovi. Eliáš po velkolepém, násilném a radikálním vypořádání se s duchovními protivníky víry v jediného Boha (na hoře Karmel ne- chal Eliáš po vítězném duchovním zápase popravit 450 pohanských kněží), zjišťuje, že duchovní atmosféra celého království se nezměnila. Král stále zastává pohanský duchovní postoj, lidé se neprobouzí do nové důvěry k Hospodinu. Eliáš si zoufá, upadá do deprese, přeje si smrt. V této situaci k němu promluví Bůh, který jej zve k čtyřicetidenní postní pouti na Boží

horu, kde se mu zjevuje ne jako Bůh ra- dikálně spravedlivý, ale jako milosrdný, jemný a tichý. Pro Eliáše je to radikální proměna obrazu Hospodina, který nese ve svém srdci.

Vždyť to je pozvání i pro nás, abychom se v postu zamýšleli, jaký obraz Boha ve svém srdci neseme. Když se v tichu a sa- motě ponořím do svého nitra, kde jsem pozván setkávat se s Bohem, je důležité, jaký obraz Boha v této hlubině své duše nosím. Není to spíše karikatura Boha, kte- rá je podmíněna mými lidskými zážitky s autoritami v mém praktickém životě? Postní doba může být v tomto pohledu příležitostí, abych přes všechny vnitřní překážky budoval ve svém srdci obraz Boha, který mě miluje, který mi odpouští, který se pro mě obětuje, který se stává mým pokrmem v mých vnitřních hladech, který mě léčí, uzdravuje, otevírá pro plný, svobodný a radostný život.

Ježíšův pobyt na poušti

Ježíš je tedy, jak už bylo řečeno v úvodu, „vyhnán“ Duchem Svatým na poušť, aby se tam po čtyřiceti dnech přísného postu utkal se zlem, s ďáblem. Ten jej v jeho lidské slabosti (Ježíš je jako člověk slabý především tělesně, ale i duševně po dlouhém odpirání přijímání potravy a nápoje) láká k určitému (zvrácenému) stylu veřejné činnosti jako Spasitele, Bo- žího Syna, který má přece k dispozici veškerou sílu a moc. Ježíš by přece mohl ukázat a prosadit cestu k plnému, šťast- nému a svobodnému životu lidem svou silou, autoritou a mocí, která se může projevat i zázračně. Proč neukázat Boží moc v lidském životě tím, že Boží Syn bude proměňovat v nedostatku „kameny v chléb“? Proč neukázat Boží moc Spa- sitele tím, že provede teatrální zjevení Božské zázračné moci („jdi, vrhni se do propasti, andělé tě přece zachrání, pone-

sou na svých křídlech“)? Proč neudělat kompromis se zlem, aby byla demonstro- vána vláda nad celým světem?

Pro nás prakticky z toho vyplývá poučení, které se též může stát rozjímáním v postní době. Jak v mém konkrétním životě mohu a mám „hlásat evangelium“. Ježíšovo pokušení na poušti po dlouhém postu nás poučuje, že hlásání evangelia nemůže být praktikováno podle pravidel „tohoto svě- ta“ (právo silnějšího, bezohlednost, kru- tost a výsměch k ideovým odpůrcům, pro- sazování svého názoru „přes mrtvolu“), ale má se ubírat v pravidlech evangelia. Tichost, naslouchání, milosrdenství, od- puštění, smíření, šíření pokoje – i to je praktická synodalita. A jsou to zároveň cesty k hlásání evangelia v našem „po- stkřesťanském“ světě.

Požehnání „chudí, tiší, milosrdní, šířitelé pokoje, pronásledovaní“, to je poselství Ježíšova programu a my jsme jeho žáci, jeho následovníci. „Ne silou, ani mocí, ale Tvým Duchem“ – to jsou slova Bible. Využijme postní dobu k proměňování svého srdce v srdce otevřené Boží vládě, v srdce milující i nepřátele, v srdce pokoj- né, které hledá smíření s nepřáteli, v srdce tiché, které se zřiká „realizace“ podle pravidel „tohoto světa“.

Budme Ježíšovými učedníky, šířiteli Bo- žího pokoje a milosrdenství, nenechme se strhnout atmosférou rozdělování, neustálé nespokojenosti, nadávání, hrubosti, lži a práva silnějšího. Budme Ježíšovými učedníky, kteří se orientují Jeho příkla- dem.

Požehnaný, plodný a proměňující postní čas přeje P. Jiří Voleský, duchovní správce v Trmicích, Stebně, Řehlovicích, Předlicích a Chabařovicích

Sečteno: Charita hlásí rekord v Tříkrálové sbírce

Čtvrtstoletí Tříkrálové sbírky oslavila Charita v litoměřické diecézi rekordem.

Dárci věnovali potřebným přes pět milionů korun. Vůbec nejvíce v historii sbírky na severu Čech.

„K 5. únoru jsme úředně otevřeli všech 1117 pokladniček v naší litoměřické diecézi. Loňský výsledek byl překonán o více než 550 tisíc korun. Celkový výnos je po započítání bezhotovostních plateb 5 036 607 korun,“ informovala Veronika Křištofová, koordinátorka Tříkrálové sbírky v litoměřické diecézi.

Všem, kdo se zapojili do jubilejního ročníku Tříkrálové sbírky, vzápětí poděkovala ředitelka Diecézní charity Litoměřice Adéla Švecová. „Vážíme si štedrých finančních příspěvků našich dárců, díky nimž můžeme pomáhat těm, kteří si sami pomoci nemohou. Zároveň si velmi ceníme každého dobrovolníka, který ve svém volném čase

chodí koledovat dům od domu a žehná lidem. Ze srdce děkujeme, že se na vás můžeme spolehnout.“

Všechny koledníky i organizátory v neposlední řadě ocenil biskup Stanislav Přibyl: „Děkuji všem, kteří jakkoli přiložili ruku k dílu. Vybrali jsme více než pět milionů korun. Jen na první pohled si v celostátním srovnání nevedeme nejlépe, jsme na posledním místě mezi diecézemi, ale od loňského roku máme ze

všech diecézí největší procentuální nárůst. Z toho mám velikou radost. Udělali jste obrovský kus práce pro potřebné.“

Z výtežku Tříkrálové sbírky Diecézní charita Litoměřice pořídí například zdravotnické a kompenzační pomůcky pro handicapované. Uhradí výlohy za speciální rehabilitační pobyty, jež nejsou hrazeny zdravotními pojišťovnami. Podpoří rodiny s dětmi v tíživých životních situacích.

Diecézní charita Litoměřice rovněž podporuje dva projekty v Mongolsku zaměřené na sirotky nebo děti ze sociálně slabých rodin.

„Díky finanční podpoře jsme mohli zajistit potravinovou pomoc či zásobování pitnou vodou. Lidé jsou tu vděční. Srdečně děkuji za dlouhodobou spolupráci, která je pro nás a místní lidi zde velmi důležitá. Upřímný dík,“ vzkazuje z dalekého Mongolska salesián P. Jaroslav Vracovský, misionář a koordinátor projektu.

(jmn)

Tři králové se vydali také na Lovoš. Novoroční výstup na Lovoš je dlouholetou a vyhledávanou tradicí. Podle odhadu Klubu českých turistů Lovosice letos na vrchol při této příležitosti dorazilo přes 2000 turistů. Před třemi lety se k turistům poprvé přidali i králové, kteří na své cestě zpívají a koledují. Snímek Eva Hadašová

Postní almužna

Diecézní charita Litoměřice se za podpory Biskupství litoměřického rozhodla obnovit tradici Postní almužny. Princip je jednoduchý a k Postní almužně se může připojit každý. Jak je z názvu patrné, je to akce pro postní období (letos začíná Popeleční středou 5. března), pro které je charakteristické nejen odříkání, ale také almužna – tedy ochota podělit se s potřebnými.

Každý, kdo se postí, se také něčeho vzdává. Např. některých svých potěšení nebo zlovyků, které si předem určí. Může se jednat např. o omezení kouření, alkoholu, kávy, sladkostí apod. Postní almužna je založena na tom, že ušetřené peníze za odřeknuté požitky vloží do papírové pokladničky, tzv. postničky, kterou pak věnuje Charitě. Ta potom finanční prostředky využije na pomoc potřebným.

V případě zájmu o vyzvednutí postniček kontaktujte svou nejbližší Charitu. Kontakty hledejte na www.dchltm.cz.

Jakub z Železného Brodu vyhrál výtvarnou soutěž

Jakub, který pravidelně dochází do charitního Nizkoprahového zařízení pro děti a mládež Kotva Brod v Železném Brodě, vyhrál krajskou výtvarnou soutěž. Tu vyhlásil Krajský úřad Libereckého kraje. Svým dílem zaujal porotu natolik, že vybojoval první místo. Cílem soutěže bylo zvýšit povědomí o prevenci závislosti a posílení zdravého životního stylu. Do soutěže se zapojily desítky dětí a mladých lidí ze severu Čech. Ve svých obrazech se pokusili zachytit svůj pohled na to, jak lze předcházet rizikům spojeným s návykovými látkami a dalšími formami závislosti. Jakubova kresba vynikla nejen výtvarnou kvalitou, ale především silným poselstvím. Prevence závislosti je klíčovým tématem, jemuž se Charita Most ve svých nizkoprahových zařízeních věnuje. Nabízí dětem a mládeži prostor, kde mohou bezpečně trávit čas, rozvíjet svůj talent a získávat důležité životní dovednosti.

(jmn)

Výtvarná soutěž pro děti

Věrozvěsty sv. Cyrila a Metoděje připomíná jubilejní dvacátý ročník soutěže **Cestou dvou bratří**. Zapojit se mohou malí výtvarníci z celé republiky, tedy i ze severu Čech! Výtvarná soutěž je určena dětem od tří do jedenácti let v několika kategoriích.

Letošní téma

Pro Svatý rok 2025 papež zvolil téma „Poutníci naděje“. Poutníci z celého světa se vydají do Říma, aby se pomodlili. I bratři Cyril a Metoděj byli poutníci. Putovali k nám na Velkou Moravu. Přinesli písmo, díky kterému lidé mohli číst a psát v jejich vlastním jazyce.

Děti se tak u malování zamyslí třeba nad tím, proč lidé navštěvují poutní místa nebo jak mohla vypadat dlouhá cesta z řecké Soluně na Velkou Moravu.

Zadání

- Namaluj Cyrila a Metoděje na jejich cestách.
- Lidé navštěvují poutní místa, aby tam načerpali naději – novou radost do života. Namaluj místo, které ti přináší radost.

Vítězná díla budou k vidění na slavnostní vernisáži na Velehradě při Dnech lidí dobré vůle. Ty se uskuteční ve dnech 4. a 5. července.

Více na www.dnylididobrevule.cz.

Studijní klášter 2025

Tabule akce je přesně pro tebe: je ti **14-26**, potřebuješ se učit na zkoušky, neprokrastinovat, učit se efektivně a zažít u toho fajn společenství.

Čeká nás:

- ✓ 7,5 hod. efektivního studia
- ✓ Vynikající jídlo od Zánka
- ✓ Nějaké to volno
- ✓ Duchovní program

4. - 6. duben 2025

➤ Salesiánské středisko mládeže, Rovná 277, Teplice

➤ Vojtěch Šafránek
vojtech.safranek@gymtee.cz

Přihláška: bit.ly/studijni-klaster-2025 fb.me/farnostteplce [farnostteplce](https://www.farnostteplce.cz)

Milí čtenáři Zdislavy, vážení uživatelé a podporovatelé Rádia Proglas

V květnu 1999 jsme získali v soutěži mnoha žadatelů vynikající kmitočet 97,9 MHz/20kW v pásmu VKV FM. Jeho start z vrcholu Ještědu byl ukázkovou štedrostí tehdejších posluchačů, abyste i vy mohli rádio v rukách křesťanů poslouchat. Vybrali tenkrát mezi sebou tolik peněz, že to stačilo na dva roky „ještědského“ vysílání. Během té doby jste převzali otež a již dvacet pět let je „živíte svými dary sami, a ještě zbývá na podíl výroby“. Je vás na 3000 podporovatelů.

Doba pokročila, všechno se digitalizuje, Bůh nám lidem dává stále více nahlédnout pod pokličku svého rendlíku světa. DAB+ je zkratka současnosti. Se zlomkem nákladů,

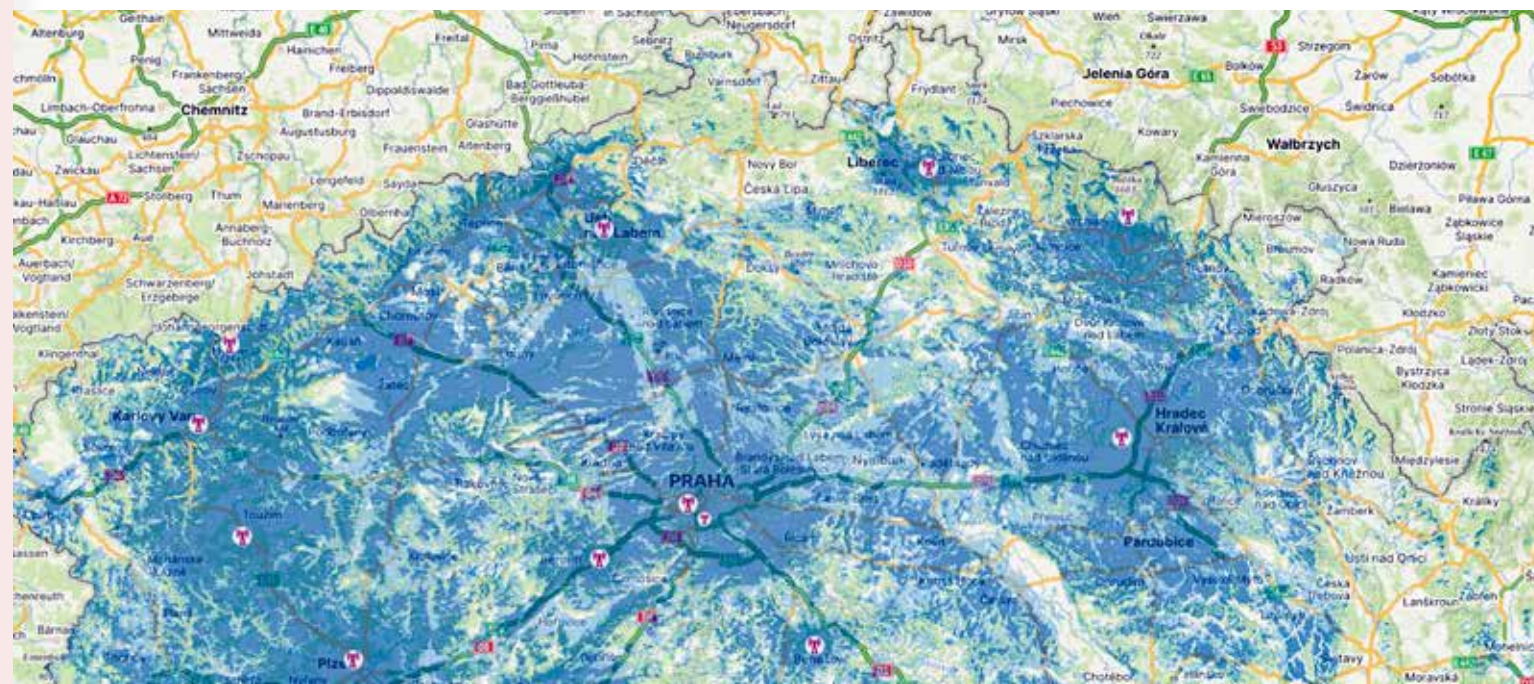
ve vyšší kvalitě, ekologicky, s lepším pokrytím se dostane Proglas k vyššímu počtu posluchačů, což pomůže i stabilizovat rozpočet. Slavnou kótu opustíme posledního května 2025, přesně 25 let od spuštění.

Nelekejte se! Příjem vysílání pro vás je a bude nadále zajištěn z čerstvých DAB+ vysílačů Ústí nad Labem - Kukla, Liberec-Proseč, Trutnov-Černá Hora, Hradec Králové-Stěžery, Praha-Strahov I., Beroun-Záhabská, Jáchymov-Klínovec. Kdo zatím DAB+ nezachytí (přijímač ještě nevlastní), má k dispozici příjem skrze každý televizor - DVB-T2, dále přes některé kabelovky, samozřejmě přes satelit a přes internet pevný i mobilní. Vzhůru pro

přijímače, máme tři měsíce čas! Na nemálo místech ještě DAB+ pokrytí hotovo není, (jsme na cca 75 %), vás prosíme o trpělivost.

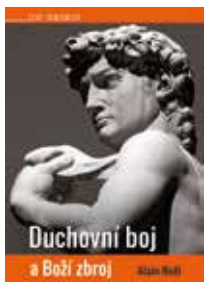
K výběru DAB+ přijímačů a k vědomostem o tom všem poslouží i naše poradenská linka, více na ww.proglas.cz/dab. Postupem času takto nahradíme všechny FM vysíláče a již se k nim nevrátíme. Mapku DAB+ pokrytí přikládáme (K 28. 2. 2025).

Děkujeme moc za pochopení, těšíme se na nové uživatele i podporovatele! Martin Holík, Milan Tesar, Jaroslav Vojtěch, jednatelé Proglasu.

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18
110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757
On-line knihkupectví:
www.paulinky.cz,
objednavky@paulinky.cz

Alain Noël

Duchovní boj a Boží zbroj

Téma se dotýká každého křesťana, vlastně i každého člověka: nelze se mu vyhnout. Otázka zní, zda bojujeme „dobrý boj“, o němž mluví apoštol Pavel, nebo spíš nějaké svoje války a pútky: sami se sebou, se svými emocemi, ambicemi, s lidmi kolem sebe či s větrnými mlýny... Ono totiž dobře rozlišit, jaký boj nevzdávat a z jakého naopak vycouvat, a k tomu ještě umět zacházet s duchovní zbrojí, to není jen tak. A o tom pojednává tato svěží, všem přístupná kniha známého francouzského autora.

brož., 208 s., 269 Kč

Pavol Rankov

Hledá se svatý

Pohádkový příběh o Tomášovi, který se vydal do světa splnit podivné přání svých rodičů. Kniha je prochnuta řadou vtipných situací a autorových připomínek, které pobaví nejen malého čtenáře. Velkou předností tohoto dobrodružství je též libozvučný jazyk a neotřelý děj.

odž., 64 s., barevné ilustrace, 269 Kč

Mary Healy

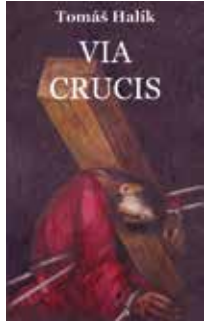
Muži a ženy jsou z ráje

Úvod do teologie těla Jana Pavla II. Soubor katechezí „o lidské lásce podle Božího plánu“ lze uvést slovy: Tajemství muže a ženy nehledíme na jiných planetách, ale v biblickém příběhu stvoření člověka neboli prvního páru, postaveného do zahrady Edenu na úsvitu lidské historie. Muži a ženy mají svůj původ v ráji, kde žili v důvěrném společenství

s Bohem i mezi sebou!

Co nám vůbec k tomuto tématu říká Bible a křesťanská tradice? Jaký je potenciál vztahu mezi mužem a ženou ve světle Božího zjevení?

brož., 128 s., 249 Kč

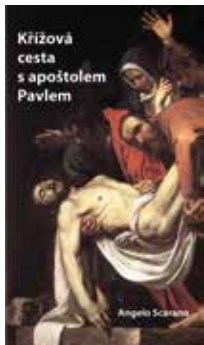

Tomáš Halík

Via crucis

Setkání s Ježíšem na křížové cestě našich životů a našich dějin. „Ježíš nás nezve na svou cestu kříže proto, abychom ho oplakávali, nýbrž abychom změnili své smýšlení a jednání. Chce nám odejmout srdce kamenná a dát nám srdce z masa, srdce skutečně lidská, schopná odvahy k lásce.“

brož., 64 s., 89 Kč

Angelo Scarno

Křížová cesta s apoštolem Pavlem

Křížová cesta známého českého biblisty zve čtenáře k rozjímání nad Kristovým utrpením na základě vybraných textů z evangelií a listů sv. Pavla.

brož., 40 s., 89 Kč

Z programu biskupa Stanislava Přibyla

18. března	10.00–12.30	Setkání okrskových vikářů DDKT, Litoměřice
18. března	13.30–15.00	Kněžská rada DDKT Litoměřice
18. března	15.00–16.00	Sbor konzultorů DDKT Litoměřice
18. března	17.00–19.00	Pastorační rada diecéze DDKT Litoměřice
20. března	7.00	Mše svatá s bohoslovci, Arcibiskupský seminář, Praha
20. března	10.00–15.00	Ekonomicko-právní komise ČBK ČBK Praha
25.–31. 3.		Národní pout' do Říma, Řím
1. dubna	13.00	Návštěva generální ředitelky NPÚ Národní památkový ústav, Praha
3. dubna	10.00	Vikariátní konference teplického vikariátu, Jeníkov
4.–5. 4.		Formační setkání aspirantů trvalého jáhenství, Opatství Osek
11. dubna		Zahájení výstavní sezóny Zahrada Čech, Litoměřice
12. dubna	9.00–10.35	Přednášky pastorální teologie KTF UK Praha
13. dubna	10.00	Liturgie Květné neděle kostel Všech svatých, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
15. dubna	9.30–15.00	Stálá rada ČBK Praha
17. dubna	9.00	Missa Chrismatis Katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
17. dubna	18.00	Mše svatá na památku Večeře Páně Katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
18. dubna	10.00	Křížová cesta Kalvárie, Ostré u Úštěku
18. dubna	18.00	Velkopáteční obřady katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
19. dubna	21.00	Velikonoční vigílie katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
20. dubna	10.00	Mše svatá – slavnost Zmrtvýchvstání Páně Katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
22. dubna	16.00	Prohlídka pro studenty KTF UK Katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
24. dubna	10.00	Vzpomínková akce a pietní akt k 80. výročí ukončení Druhé světové války, Městský úřad, Krupka
25. dubna	15.30–21.00	23. ročník Vinařských Litoměřic Residence, Gotický hrad, Litoměřice
26. dubna	11.00	Pochod pro život – kázání při mši sv. Katedrála sv. Víta, Praha
27. dubna	15.00	Poutní mše – výročí posvěcení kaple Božího milosrdenství, Šimonovice
28.–30. 4.		Plenární zasedání, ČBK Hejnice
29. dubna	18.00	Mše svatá s biskupy a významnými hosty Kostel Navštívení Panny Marie, Hejnice
1. května	15.00	Mše svatá Modlivý Důl, Svojkov (okr. Česká Lípa)
2. května	17.00	Setkání na Svaté Hoře - Školské sestry
3. května	10.00	Vikariátní pout' na Květnové (okr. Chomutov)
4. května	10.00	Břimování Tmice
6. května	9.00	Konference Evropská unie a Svatý stolec, Praha-Karolinum
10. května	17.00	diskuse v rámci Českolipského komorního cyklu, Česká Lípa

Přehled velikonočních bohoslužeb

Prosíme duchovní správce o přehled velikonočních bohoslužeb. Údaje budou zveřejněny na webu litoměřické diecéze (bohoslužby.dltm.cz) a na společném portálu ČBK (bohoslužby.cirkev.cz). Přehledy za jednotlivé farnosti odešlete, prosím, poštou na adresu biskupství nebo elektronicky na koscelnikova@dltm.cz nejpozději do 8. dubna 2025.

Informace z Diecézního katechetického centra

Oblastní setkání katechetů

Zvání jsou všichni, kdo se věnují jakékoliv formě katecheze nebo mají o tuto službu zájem. Tématem setkání je osobnost a úloha katechety při doprovázení ve víře. Můžete se zúčastnit na kterémkoliv místě v diecézi.

- 25. března Jablonec nad Nisou 16.30–18.00 hodin
- 7. dubna Mladá Boleslav 17.00–19.00 hodin
- 8. dubna Česká Lípa 17.00–19.00 hodin
- 29. dubna Chomutov 17.00–19.00 hodin

Den pro katechezi v litoměřické diecézi - 9. dubna 9.00–16.00 hodin (přihlášky do 30. března na nyvltova@dltm.cz)

Jak učit věkově smíšené skupiny dětí - 12. dubna 9.00–16.30 (přihlášky do 30. března na nyvltova@dltm.cz)

Zprávy z DCM Litoměřice a IDCŽM Křižovatka Přichovice

Poutní zájezd Jubileum mládeže – Řím 2025, v Římě od 28. července do neděle 3. srpna 2025. Odjezd: 27. července, návrat: 4. srpna

Pro mladé lidi ve věku 16–30 let a doprovázející osoby.

Při přihlašování je možné si vybrat poutní balíčky v několika variantách dle délky pobytu a data přihlášení. Poutní balíček se společnou dopravou je omezený kapacitou nasmlouvaných míst od dopravců. V Římě bude připraven každodenní dopolední program v Českém centru s našimi biskupy, katechezemi, mši sv. a s možností svátosti

smíření. Více informací najdete na www.svetovednymladeze.cz nebo u P. Jiřího Smolka, tel. 732975817, e-mail dczm.krizovatka@gmail.com

Zveme mladé lidi zvláště z naší diecéze ke společné pouti na Jubileum mládeže s DCM Litoměřice a IDCŽM Křižovatka Přichovice. Vyrážíme společným autobusem z Litoměřic již v neděli 27. července kolem poledne, protože chceme v pondělí 28. července navštívit Assisi, kde je krom míst spojených se sv. Františkem a sv. Klárou také tělo brzy svatořečeného patrona mladých lidí Karla Acutise. Návrat do ČR bude 4. srpna během dne. Prosíme účastníky mladší 18 let, kteří se s námi chtějí vydat na tuto pout', aby si našli doprovázející osobu, která se za ně zaručí a bude je po celý čas programu jubilea doprovázet. Pokud by takovou osobu nemohli sehnat, ať se obrátí na DCM Litoměřice nebo IDCŽM Křižovatka Přichovice. Účastníci se mohou přihlašovat na www.svetovednymladeze.cz. Kliknutím na záložku PŘIHLAŠOVÁNÍ se dostanou na přihlašovací formulář. Pokud chtějí účastníci jet společným autobusem a být ubytováni se skupinou z Přichovic, ať zaškrtnou balíček se společnou dopravou, Diecézi litoměřickou, vikariát liberecký, farnost Přichovice.

Doporučujeme se přihlásit co nejdříve v první vlně přihlašování, kdy je cena 10 000 Kč. V pozdějších vlnách přihlašování se cena bude pravděpodobně zvyšovat. Pokud někdo z mladých zájemců o tuto pout' bude mít zájem a nemohl by sehnat potřebné finance, ať se obrátí na tel.: 732975817 (P. Jiří Smolek) nebo na e-mail: dczm.krizovatka@gmail.com, abychom se domluvili na nezbytné míře individuální podpory, a aby se každý zájemce s námi do Říma mohl vydat. Biskupství je ochotno takovéto mladé lidi podpořit.

Kurz ALEF

Od ledna 2025 bylo spuštěno přihlašování na dvouletý animátorský kurz ALEF pro práci s dětmi a mládeží. Tento běh bude probíhat od srpna 2025 do června 2027 na IDCŽM Křižovatka v Přichovicích. Je otevřený mladým od 16 do 25 let. Více informací naleznete na webu: dcml.cz

Kurz BET

Od 15. března 2025 bude spuštěno přihlašování do kurzu BET. Jedná se o dvouletou přípravu na biřmování pro mladé lidi zhruba od 14 let, kteří nemají možnost se připravovat s vrstevnickou skupinou ve své farnosti. Kurz bude probíhat od července 2025 do června 2027 na IDCŽM Křižovatka v Přichovicích. Více informací naleznete na webu krizovatka-prichovice.cz v sekci Akce pod záložkou Kurzy.

Seminář o Farních evangelizačních buňkách

Milí bratři, jako pastýři hledáme způsoby, jak oživit farní společenství, která nám byla svěřena (viz Evangelii gaudium § 28) a jak se přiblížit k lidem hledajícím nebo na periferii farnosti. Jednou z odpovědí je metoda Farních evangelizačních buněk (FEB). Zvu vás na 7. seminář o farních evangelizačních buňkách, který se uskuteční 16.–17. května 2025 v Pastoračním centru Komunity Blahoslavenství v Dolanech u Olomouce. Začátek je v pátek 16. května v 16.00 hodin a závěr v sobotu 17. května v 19.00 hodin. Cílem tohoto semináře je seznámit s fungováním Farních evangelizačních buněk, podělit se o zkušenosti, inspirace a impulsy a také nabídnout konkrétní pomoc v přípravě pro farnosti, které by rády s Farními evangelizačními buňkami chtěly začít. Seminář je otevřen pro kněze i laiky. Bližší informace a elektronická přihláška jsou na: www.evangelizacnibunky.cz. Pokud byste o Farních evangelizačních buňkách pro vaši farnost uvažovali, je dobré s sebou vzít také některé z vašich farních spolupracovníků. Případné dotazy: evangelizacnibunky@seznam.cz.

P. Vojtěch Koukal, referent Mezinárodního organismu služby FEB pro ČR

Duchovní obnova VIR

Duchovní obnova určená pro mladé muže od 17 do 35 let, zaměřená na rozlišování povolání, se uskuteční 21.-23. 3. v Arcibiskupském kněžském semináři v Olomouci. Duchovní cvičení povede P. Radim Kuchař, kaplan Stojanova gymnázia na Velehradě. Informace lze najít a přihlašování je možné na adrese www.knezskyseminar.cz.

P. Mgr. Jiří Kupka, biskupský delegát pro péči o kněžská povolání

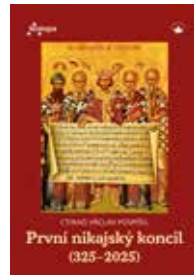
Sledujte nás

na webu www.dltm.cz a na facebooku www.facebook.com/dltm.cz

karmelitánské
nakladatelství

Karmelitánské knihkupectví Litoměřice
Mírové nám. 15, 412 01 Litoměřice
E-mail: litomerice@kna.cz • Telefon: 416 732 458

První nikajský koncil (325–2025)

Ctirad Václav Pospíšil

Co se dělo na nejdůležitějším církevním koncilu starověku?

První nikajský koncil, konaný v roce 325, připomíná jádro křesťanské identity – identity, která by měla být společná všem křesťanským církvím a denominacím. Na jejím základě můžeme v širokém ekumenickém rozměru obnovit víru v Ježíše Nazaretského jako Syna Božího i Syna člověka.

Ctirad V. Pospíšil rozčlenil knihu do dvou částí. První tvoří historicko-teologická studie o koncilu. Druhá je složená z antologie koncilních textů, svědectví o koncilu i těžkostech, které jeho jednání provázely. Studium nikajského koncilu je komplexní záležitost: poznáváme dějiny Římské říše, církve, filozofie i teologie. Poctivý teolog pak zkoumá, co z koncilu je aktuální i pro naši současnost.

brožovaná, 124 stran, 179 Kč

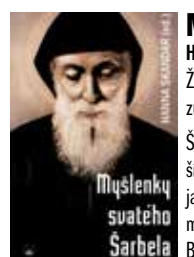
Malé dějiny filosofie

Hans Joachim Störig

Jeden z nejúspěšnějších textů svého druhu u nás i ve světě. V pořadí 9. české vydání s aktualizovanou bibliografi českých překladů a odborné literatury.

Lidé se odedávna ptají nejen na to, co potřebují v běžném životě nebo při práci, ale i na to, co jejich každodenní obzory přesahuje. „Jaký smysl má moje existence? Kde leží hranice našeho poznání? Je člověk svobodný?“ Odpovědi filozofů se liší... Přesto tušíme, že za jejich rozdílnými koncepcemi a systémy se nachází skrytá jednota. A právě tyto věčné otázky a odpovědi nám ctivou formou zpřístupňují oblíbené Störigovy Malé dějiny filosofie.

oázaná, 672 stran, 849 Kč

Myšlenky svatého Šarbela

Hanna Skandar

Životopis a to nejlepší z textů Šarbela Machlúfa ukazují jeho pokoru a nevýslovnou lásku k Bohu i lidem.

Šarbel Machlúf (1828–1898) je jeden z nejznámějších světců Středního východu z nedávné doby. Žil jako poustevník v Libanonu, ale díky pověsti Božího muže jej vyhledávali křesťané i muslimové z celého Blízkého východu.

Knížeczka obsahuje stručný životopis otce Šarbela a úryvky z jeho promluv. Z textů je patrná duchovní hloubka tohoto světce, jeho pokora a nevýslovná láska k Bohu a k lidem.

brožovaná, 80 stran, 149 Kč, 2. vydání

Klára z Assisi a Anežka Česká

Ludmila Pospíšilová

Poutavý životopis dvou světic, srozumitelný úvod do františkánské spirituality i skvělé nahlédnutí do jejích kořenů v Evropě i v naší zemi.

Hluboký vztah mezi svatou Klárou a svatou Anežkou patří k mimořádným jevům v dějinách spirituality. Klára prožívala hluboké duchovní porozumění s Františkem z Assisi a v lásce ke Kristu se stala

jeho duchovní dcerou. Anežka Přemyslovna se stala klariskou v době, kdy byl František už několik let mrtvý. Právě Klára jí ovšem předá to, co sama dostala od Františka, a tak se stává její duchovní matkou. Lze říci, že Anežka Česká ve svém duchovním i reálním úsilí čerpala přímo od zdroje. Publikace je cenná svým komplexním přístupem i řadou jedinečných detailů a souvislostí.

brožovaná, 176 stran, 199 Kč

Přednášky a oslavy v Hejnicích

Fundátoři a donátoři (Gallasové a Clam-Gallasové, jejich hrobka, epitaf Franze Clam-Gallase)

2. 4. v 18.00 v Klášteře Hejnice

První Májová mše svatá – Mariánská poutní slavnost s originálem Mater Formosy, oslavuje: František Masařík, liberecký arciděkan, 1. 5. v 15.00 chrám Navštívení Panny Marie

Mezinárodní pouť smíření – k 80. výročí konce II. světové války. Celebrazuje: Mons. Adolf Píntř, hlavní kaplan Českého velkopřevorství Řádu maltézských rytířů. 10. 5. v 10.30 chrám Navštívení Panny Marie

Svatý František z Assisi

a jeho život na lunetách (malovaný cyklus z let 1709–1710, jeho význam a donátoři). 21. 5. v 18.00 v Klášteře Hejnice

Hejnice podle

Oppitze a Vrbčanského (příběhy z barokních Hejnic podle knih z první třetiny 18. století). 25. 6. v 18.00 v Klášteře Hejnice

<https://klasterhejnice.cz/300let/>

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

V roce 2025 vyjde šest čísel (předplatitel loňského ročníku mají dvě vydání náhradou za nevyšší loňská čísla)

• cena 1 ks je 50 Kč •

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované vydání poštou.

Objednávky:

Písemně na adresu: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice • e-mailem na zdislava@dlm.cz
Telefonicky na (+420) 736 500 706

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické.

Adresa redakce: Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dlm.cz).

Redakce: Jiří Nývlt (nyvlt@dlm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s. r. o. (zelenka@primatisk.net).

Objednávky a distribuci zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dlm.cz), tel.: +420 736 500 706

Redakce si vyhrazuje právo na neuvěřitelné a krácení příspěvků.

Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

Pečení v Jítravě

Římskokatolická farnost Jítrava ve spolupráci se Srdcem z kvásku a lektorkou Blankou Kašpárkovou připravily tři kurzy na faře v Jítravě: v úterý a ve středu 3. a 4. června od 17 do 20 hodin proběhne kurz Frgály - typické Valašské koláče a svatební koláčky. A poté ve čtvrtek 5. června kurz Kváskování a pečení chleba. Určené jsou široké veřejnosti.

Cílem konání těchto akcí je znovunavrácení řemesel, které postupně mizí z naší společnosti a které znaly naše babičky a nestihly je naučit další pokolení.

Setkání varhaníků litoměřické diecéze

Varhaníci ze severu Čech se sejdou 17. 5. (sobota) ve františkánském klášteře v Kadani. Začátek v 10:00 hodin a ukončení v rozmezí 15:00 až 16:00 hodin. Náplní bude prohlídka varhan kadaňských kostelů a diskuse nad nápady a inspiracemi.

Biskupství litoměřické jako zřizovatel vyhlašuje Výběrové řízení na obsazení funkce ředitele/ředitelky Biskupského gymnázia, Základní školy a Mateřské školy Bohosudov.

Požadujeme:

- Odpovídající pedagogické vzdělání a pedagogickou praxi dle zákona č. 563/2004 Sb. §5, o pedagogických pracovnících a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů
- Znalost školské legislativy
- Znalost školské ekonomiky a souvisejících předpisů
- Organizační a řídicí schopnosti
- Občanskou a morální bezúhonnost
- Dobrý zdravotní stav
- Orientace v církevním školství a církevním prostředí výhodou

K přihlášce přiložte:

- Úředně ověřené kopie dokladů o nejvyšším dosaženém vzdělání, tj. vysokoškolský diplom včetně vysvědčení o státní zkoušce (v případě dosažení odborné kvalifikace v jiném než v českém jazyce je nutné doložit úředně ověřenou kopii dokladu o vykonání zkoušky z českého jazyka)
- Doklad o celkovém průběhu zaměstnání potvrzený posledním zaměstnavatelem a délce pedagogické praxe
- Strukturovaný životopis
- Koncepti rozvoje školy v rozsahu max. 4 normostrany formátu A4, včetně čestného prohlášení o autorství zpracované koncepce
- Výpis z rejstříku trestů, ne starší 3 měsíců
- Lékařské potvrzení o zdravotní způsobilosti uchazeče k výkonu vedoucí funkce, ne starší 2 měsíců
- Doporučení duchovního správce, ne starší 3 měsíců
- Souhlas s nakládáním s poskytovanými osobními údaji pro účely tohoto výběrového řízení ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (GDPR)

Předpokládáný **nástup** na místo ředitele/ředitelky: **1. srpen 2025**

Přihlášky lze doručit osobně nebo poštou **nejpozději do 31. 3. 2025** na adresu: Biskupství litoměřické, Dómské nám. 9/9, 412 01 Litoměřice. Při zaslání poštou musí být nejpozději uvedeného dne předána přihláška k poštovní přepravě (rozhoduje razítko podací pošty); při osobním doručení musí být přihláška nejpozději uvedeného dne doručena na vrátnici Biskupství litoměřického – budova Kurie, č.p. 9/9, do 15 hodin.

Obálku označte slovy: Výběrové řízení Biskupské gymnázium, ZŠ a MŠ Bohosudov – neotvírat. Případné **dotazy** na telefonním čísle 731 557 636, kontaktní osoba Mons. Mgr. Radek Jurnečka, generální vikář. Žřizovatel si vyhrazuje právo nevybrat žádného z uchazečů a vyhlásit nové výběrové řízení.

Toto výběrové řízení není konkurzem ve smyslu § 166 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon).

SVATÁ ZDISLAVA

30 let od svatořečení 1995-2025

BAZILIKA SV. VAVŘINCE A SV. ZDISLAVY

JABLONNÉ V PODJEŠTĚDÍ

PROGRAM POUTÍ 2025

27. 4. neděle – Svátek Božího milosrdenství

10.00 Mše svatá – Dominik kardinál Duka

11.15 Představení a požehnání nové knihy o sv. Zdislavě

1. 5. čtvrtek Zahájení poutní sezóny

10.00 Mše svatá v bazilice – Mons. Jan Baxant, biskup

11.30 Historický průvod s ostatkem sv. Zdislavy

12.00 Požehnání Zdislavina pramene

13.00 Přivítání na Lemberku a zakončení průvodu

Koncert na Lemberku a vernisáž výstavy v Sýpce

3. 5. sobota – X. ročník výstavy

V srdci paní Zdislavy

10.00 Mše svatá

11.15 Vernisáž výstavy s vyhlášením výsledků soutěže

14.00 Koncert v bazilice

18. 5. neděle – 17.00 Koncert ke Zdislavskému jubileu

23. 5. pátek - Noc kostelů

18.00 Mše svatá

19.00 Výstavy, varhany, vystoupení

25. 5. neděle - Pout' motorkářů ke sv. Zdislavě

10.00 Mše svatá za pronásledované křesťany

14.00 Bohoslužba s požehnáním motorkářů a jejich mašin

31. 5. sobota – Pout' ke svaté Zdislavě, patronce litoměřické diecéze

7.00 Mše svatá u oltáře svaté Zdislavy

9.00 Mše svatá za rodiny – R.D. Alois Heger

11.00 Slavnostní Mše svatá

– Mons. Stanislav Příbyl, biskup litoměřický

Požehnání nemocných a rodin

14.00 Mše svatá dominikánské rodiny

– P. Lukáš Fošum, provinciál

zpovídání 8.00 – 12.00

8. 6. sobota - Letnice

10.00 Slavnost seslání Ducha Svatého

18.00 Poutní Mše svatá v zámecké kapli na Lemberku

– J. M. can. Karel Havelka

19. 7. sobota - Pout' nemocných ke sv. Zdislavě

10.30 Příprava a registrace nemocných

11.00 Mše svatá a pomazání nemocných

– Mons. Jan Paseka

8. 8. pátek - Slavnost svatého Dominika

18.00 Mše svatá s františkánskou rodinou

10. 8. neděle - Svatovavřínecká pout'

7.30 a 10.00 Slavnostní Mše svatá

30. 8. sobota - Diecézní pout' rodin

10.00 Mše svatá – Mons. Stanislav Příbyl, biskup litoměřický

13. 9. sobota – 14.00 Festiválek v Petrovicích

21. 9. neděle – Břimování

10.00 Mše svatá s udílením svátosti

– Mons. Stanislav Příbyl, biskup litoměřický

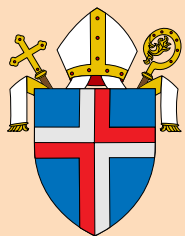
5. 10. neděle - Zakončení poutní sezóny

10.00 Mše svatá v bazilice

www.zdislava.cz

Jubilejní poutní místa

Diecéze l i t o m ě ř i c k á

Kostel Navštívení Panny Marie
a sv. Martina Liběšice u Žatce

Bazilika Panny Marie
Pomocnice křesťanů Filipov

Kostel Panny Marie Královny hor Bozkov

Bazilika Panny Marie Bolestné Bohosudov

Katedrála sv. Štěpána Litoměřice

Kostel Navštívení Panny Marie Hejnice

Kostel Navštívení Panny Marie Horní Police

Brněnská diecéze

katedrála sv. Petra a Pavla Brno
bazilika Navštívení Panny Marie Staré Brno
kostel Navštívení Panny Marie
Hluboké Mašůvky
kostel Panny Marie Karmelské Kostelní Vydří
kostel Jména Panny Marie Křtiny
kostel Panny Marie Bolestné Sloup
kostel sv. Anny Žarošice
bazilika Navštívení Panny Marie
Žďár nad Sázavou

Českobudějovická diecéze

katedrála sv. Mikuláše České Budějovice
kostel sv. Jakuba Prachatice
kostel sv. Václava Sušice
bazilika Navštívení Panny Marie Milevsko
kostel Nejsvětější Trojice Křemešník
kostel Jména Panny Marie Lomeč
kostel Panny Marie Těšitelky Dobrá Voda
kostel Nanebevzetí Panny Marie Kájov

Olomoucká arcidiecéze

katedrála sv. Václava Olomouc
bazilika Navštívení Panny Marie Svatý Hostýn
bazilika Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje
Velehrad
kostel Panny Marie Sněžné Provodov
kostel Povýšení sv. Kříže Kalvárie
Jaroměřice u Jevíčka

Ostravsko-opavská diecéze

katedrála Božského Spasitele Ostrava
konkatedrála Nanebevzetí Panny Marie Opava
kostel na Maria Hilf Zlaté Hory
kostel Panny Marie Bolestné Cvilín u Krnova
kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova Český Těšín
kostel Nejsvětější Trojice Fulnek

Plzeňská diecéze

katedrála sv. Bartoloměje Plzeň
kostel Narození Panny Marie Klatovy
kostel Nanebevzetí Panny Marie
Chlum sv. Máří

Pražská arcidiecéze

katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha Praha
bazilika sv. Markéty Praha-Břevnov
bazilika Nanebevzetí Panny Marie
Praha-Strahov
bazilika sv. Petra a Pavla Praha-Vyšehrad
bazilika sv. Jakuba Staršího Praha-Staré Město
bazilika sv. Ludmily Praha-Vinohrady
bazilika Nanebevzetí Panny Marie Svatá Hora
kostel Nanebevzetí Panny Marie Stará Boleslav
kostel Navštívení Panny Marie Hrádek u Vlašimi
klášterní kaple Navštívení Panny Marie
Hájek u Prahy

www.jubileum2025.cz